WALPO

1/16

Sanna Lauronen – kaikki langat käsissä

Haastattelussa HS:n Kari Huhta

Bändi nimeltä Death

Sisällys

Päätoimittajilta	**3**
Haastattelussa puheenjohtaja	**4**
I/O-Speksin ABC	**7**
Vastine Wibba Matbergille	**11**
Hallitus 2016	**14**
Kuka olet, Kari Huhta?	**18**
Yhtye nimeltä Death	**22**
Luopumisesta	**28**
Varo mustaa jäätä ja muita talvisen kadun uhkia	**30**
#Pelaamine #Nöyryyttämine	**34**
Verikoiria ja virkamiehiä	**36**
Guadalaraja	**42**
Walpon toimituskunta 2016	**48**

WALPO

Päätoimittajat: Petteri Mäkitalo
pemamak@utu.fi

Roosa Veijola
roemve@utu.fi

Toimituskunta: Jaakko Brummer
Roosa Hakkarainen
Iida Hallikainen
Annemari Hannula
Paul Hermansson
Anna Hiltunen
Salla Jantunen
Roope Kinisjärvi
Saku Martikainen
Susanna Nurmi
Laura Sarpola
Erika Takku

Muut kirjoittajat: Susanna Kujanpää

Editoija: Eeva Vasara

Kansi: Roosa Veijola

Piirtäjä: Susanna Nurmi

Taitto: Petteri Mäkitalo & Roosa Veijola

Mainoshankinta: Milla Ojalehto
mianoja@utu.fi

Pietari Pikkuaho
pietari.j.pikkuaho@utu.fi

Levikki: 100 & nettijulkaisu

Julkaisija: Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen klubi ry
Rehtorinpellonkatu 4A, 2. kerros
20500 Turku

Painopaikka: Painosalama Oy

Päätoimittajilta

Walpo kuuluu nyt vertaistensa joukkoon. Ei sillä, etteikö se sitä aiemminkin olisi ollut, mutta nyt myös kokoonsa liittyvien standardien puolesta. Barbie-nuken ulkomuotoa monipuolistetaan, mutta lehdissä samankaltaisuus ja tiettyyn muottiin istuminen on tyylikästä. Lehti ei, ainakaan toivottavasti, ole kannustamassa yksipuolisiin ihanteisiin, vaan pikemminkin lakaisee tätä mantraa mennessään. Se kuka ei katso muilta, kulkee sokeana eteenpäin.

P-klubin oma äänenkannattaja taitetaan nyt standardisoituun B5 -kokoon omien mittojen mukaan tehdyn painoksen sijaan. Edellinen koko ei yksinkertaisesti selvinnyt luonnonvalinnasta, alati vaativamman journalistisen paineen alla. Walpo ja UP mahtuvat nyt samaan ekolokeroon. Puolustusministeri Jussi Niinistön viestintää lainaten: ”Ei siinä sen kummempaa dramatiikkaa ole”.

Toimituskunnan jäsenmäärä on viime vuosien ajan ollut tasaisessa kasvussa, ja saimme taas lisäystä iloiseen joukkoomme. Uutena tulvana tulikin sitten kaksi itsestään liikoja luulevaa päätoimittajaa, pari eläköitynyttä hallituslaista ja yksi kotiin palaava sotalapsi. Liikkuvuudesta huolimatta, tai ehkä juuri siksi, kööri on aikalailla harmoninen. Meillä on toimittajia, editoijia ja piirtäjä. Meillä on kaikki.

Vuosi 2016 tuo tullessaan muitakin uudistuksia kuin lehden virtaviivaistamisen ja uusia toimituskunnan jäseniä. Viime syyskokouksessa vietiin läpi kahden päätoimittajan malli. Vastuu jakautuu, ja vastapainona ideoita ja voimia on kaksinkertaisesti –ainakin teoriassa. Enää ei tosin voi täysin vapaasti diktatoida kirjoituksiaan ja suoltaa paperille mitä mieleen juolahtaa. Nyt me päätoimittajat olemme lehden sisällöstä vastuussa myös toisillemme. Kun vannoimme vihkivalat lehden toimittamisesta, lupasimme tukea toisiamme, kun palaute mahdollisesti paiskoo päin kasvoja. Vaihdoimme kritiikkiä torjuvia gladiuksiamme (lat. miekka) kuin vihkisormuksia.

Toisaalta ei lehden johtava hahmo ennenkään yksin ollut. Edellisten päätoimittajien perinteeseen on kuulunut jakaa näkemyksiään tuleville toimittajapolville. Näin varmistetaan tiedon ja kokemuksen periytyminen lehden teossa. Alkaneena vuonna Walpo haluaa ottaa jo saadusta perimätiedosta kaiken hyödyn irti, mutta tuoda mukaan myös uusia vivahteita, joista osoituksena mainittakoon lehden ulkoasu. Uudistuminen ei ole helppoa, mutta kaksipiippuinen juttu on tuttu homma. Kiteyttäen: More Is More.

Sanna Lauronen - kaikki langat käsissä

Teksti Roosa Hakkarainen
Kuvat Roosa Veijola

Olit P-klubin hallituksen 2015 koulutuspoliittinen vastaava, miksi päätit jatkaa seuraavassa hallituksessa?
”Halusin jatkaa toimimista P-klubissa, sillä koen, että se on ollut mahtava toimintaympäristö. Ensimmäinen hallitusvuosi oli huikea, sillä P-klubi on niin yhteisöllinen. Haluan olla edelleen toiminnan ytimessä ja päästä vaikuttamaan ja päättämään asioista. Lisäksi puheenjohtajan pestissä oppii itsestä paljon.”

Mitä eväitä kopona oleminen on antanut sinulle uutta hallituskautta ajatellen?
”Opiskelijoiden edunvalvonta on yksi P-klubin tärkeimpiä tehtäviä, joten olen sinänsä tyytyväinen, että olin juuri siinä pestissä viime hallituksessa. Tottakai myös käytännön asiat ja se, miten hallitus ja järjestö ylipäätään toimii, olivat aikaisemman kokemuksen ansiosta helppoja. Keskeinen ero kopona olemisen ja puheenjohtajuuden välillä on kuitenkin puheejohtajuuden kokonaisvaltaisuus, jossa katse pitää suunnata koko kevääseen, ei vain tulevaan viikkoon.”

Jännittääkö?
”Vappu stressaa, koska se on aina ollut klubissa omanlaisensa, yhteisöllinen tapahtuma sekä monelle vuoden kohokohta. Koska toimisto ei ole vappuna enää käytössä, täytyy miettiä uudestaan, missä ollaan. Harkinnan alla ovat olleet esimerkiksi konttien kuljettaminen, mutta se osoittautui liian kalliiksi. Puutalojen vuokrauksestakin on puhuttu.”

Miltä tuleva hallituskausi näyttää?
”Uusi hallitus on ryhmäytynyt hyvin ja uudet jäsenet tuovat uusia ideoita ja kehityskohteita, joihin aivan kaikkiin kalenterikaan ei tahdo riittää. Uusia tapahtumia on kuitenkin tulossa - muun muassa yhteistyötä Dialectican ja Sklubin kanssa ollaan järjestämässä. Muitakin uusia juttuja on tulossa, mutta ei paljasteta kaikkea ihan vielä.”

Millainen johtaja koet olevasi?
”Olen tasapuolinen ja reilu, mutta toisaalta tietyissä tilanteissa tiukkakin. Eri toimintamalleja on toki kokeiltava, ja niitä voi sitten muuttaa, jos ne eivät toimi. On kuitenkin tärkeää, että kokonaisuus on hallinnassa ja että kaikki langat pysyvät käsissä. Kun kaikki alkaa rullaamaan, osaan antaa myös paljon vastuuta.”

Olet muuttamassa hallituksen konseptia jotenkin, miten?
”Neljän kiintiö muuttui viiden kiintiöksi ja ulkosuhdevastaavan pestiä muutetaan osaltaan, mutta katsotaan mihin suuntaan. Lisäksi kiintiön kesken työtehtäviä jaetaan muutenkin uudelleen työmäärän tasapainottamiseksi. Tavoitteena on myös, että toimikunnat pääsisivät tekemään enemmän, sillä koko aktiivisen jäsenistön potentiaali olisi hyvä saada käyttöön.”

Miten suhtaudut laitosuudistukseen?
”Tapa, jolla uudistus laitoksen osalta hoidettiin, oli täysin avoimuusperjaatteen vastainen. Jatkossa onkin erittäin tärkeää varmistaa, että yhteistyö laitoksen kanssa jatkuu ennallaan eikä tulevaisuus tule olemaan pelkkää kabinettipolitiikkaa. Opiskelijoi-

”Ylpeys ei koskaan kuole”

hin uudistus ei sinänsä juuri vaikuta, sillä perusopintoja ei tulla yhdistämään ja pääsykokeetkin ovat erilliset. Filosofian oppiaine etsii todennäköisesti valtakunnallista yhteistyötä Åbo Academin ja Tampereen yliopiston kanssa, eikä uudistus näin vaikuta ainejärjestöömme.”

Mitä klubitapahtumaa odotat eniten? Mikä taas tuntuu valtavalta taakalta?
”Vappu on vuoden kohokohta, vaikka tänä vuonna se voi ollakin erilainen, mutta kuitenkin P-klubin näköinen. Toivon mukaan saamme kuitenkin luotua vapun, jossa klubilainen voi tuntea ainejärjestömme hienouden.”

Mitä tapahtuu toimistolle?
”Alustavien suunnitelmien mukaan syyskuussa 2016 saadaan B-talosta uusi tila vanhan TYY:n kirjaston paikalta toisesta kerroksesta. Uusi toimisto on puheenjohtajan sukunimen mukaan, heh heh, L-kirjaimen muotoinen -ainakin melkein. Se on myös hieman suurempi, mutta jottei muutosta olisi liikaa, samat naapurit todennäköisesti pysyvät. Nyt ollaan saatu Publicumilta korvaava tila käyttöön, joka jää pysyväksi, mikäli sille vain keksitään järkevää käyttöä.”

Mikä on muuttoaikataulu?
”Viimeinen päivystys vanhalla toimistolla järjestetään 29.3. Ensimmäinen päivystys, kokoukset ja muu toimita alkaa uusissa tiloissa pubilla 31.3. Vanha toimisto täytyy luovuttaa 15.4, ja sen hautajaisia vietetäänkin 12.4. Hautajaistapahtumaan on tulossa varmaankin alumneja, vanhoja toimijoita ja henkilökuntaa, ja katsotaan, mihin kuntoon toimisto jätetään. Katossa taitaakin olla jo yksi reikä...”

Terveiset jäsenistölle?
”Ylpeys ei koskaan kuole!”

I/O-Speksin ABC - mistä on kevään speksi tehty?

I/O-Speksi palaa lavalle vuonna 2016 neljättä kertaa. Kokemuksen karttuessa speksistä on tullut vuosi vuodelta isompi projekti, johon osallistuu tänäkin vuonna opiskelijoilta kaikilta yhteiskunta- ja kasvatustieteellisen tiedekunnan aloilta. Porukassa on niin vanhoja kuin uusiakin speksiläisiä, jotka ovat työskennelleet ahkerasti syksystä asti, jotta kevään esityksissä yleisö saisi rahoilleen vastinetta. Mutta millaista esitystä runsaslukuinen opiskelijayleisö tulee tänä vuonna katsomaan? Mistä aineksista kevään 2016 speksi muodostuu?

Teksti I/O-Speksin markkinointitiimi
Kuvat I/O-Speksin markkinointitiimi

Aniin kuin Allergia. Suurta roolia kevään speksissä näyttelee erään ryhmän jakama allergia. Ilman tätä kyseistä allergiaa ei olisi tätä kyseistä speksiäkään. Miten on mahdollista, että allergeenille altistuminen on tapahtumien kulun kulmakivi? Vastaus kuuluu: tule ja näe.

Bniin kuin Bändi. Speksissä, kuten monessa muussakin esityksessä, bändin tehtävänä on tukea esityksen etenemistä musiikilla. Ilman musaa speksin katsominen olisi todennäköisesti jäätävä kokemus – ei voi tietää, koska kukaan ei uskalla yrittää. Harmillinen fakta on, että usein esityksissä näyttelijöiden hölmöily ja tanssijoiden jalanheitot kiinnittävät yleisön huomion, ja bändi jää taka-alalle. Onneksi speksissä bändi pääsee revittelemään omstarteissa, joista yksi erittäin suosittu on ”omstart bändi ja näyttelijät/tanssijat vaihtaa paikkaa”! Voin lämpimästi suositella tätä omstart-huutoa tänäkin vuonna, koska bändiin on sattunut monenlaisia hulvattomia persoonia.

Gniin kuin Gong. Entisen Klubin tilalle noussut live-klubi Gong avaa ovensa speksikansalle. Uuden ilmeen saaneet, remontilta ja bisseltä tuoksuvat tilat keskustan tuntumassa… Kaksisataapaikkainen yleisö… Baari, jossa hanat ovat auki koko esityksen ajan… Speksitunnelmaa parhaimmillaan. Tekijäporukka ei malta odottaa Gongin uusiin tiloihin tutustumista.

Jniin kuin Järjestelmällisyys. Speksiä tekemässä on arviolta 70 ihmistä. Sellaisen lauman pitäminen kurissa ja nuhteessa voi olla painajaismaista. Onneksi tässä ollaan suurimmilta osin aikuisia kuitenkin. Ja onhan meillä hätätapauksessa niitä opettajia mukana, nehän ovat tottuneet tällaiseen ja pahempaankin.

Mniin kuin Myötähäpeä. Se on nautinnollinen tunne, kun joku muu on kerrankin nolo. Se tunne, kun saa ylevänä nostaa kätensä kasvojen eteen verhotakseen ne ison lihavan naamapalmun suojiin, vai mitä? Jos tiedät, mistä puhun, kevään speksi on ehdottomasti sinua varten. Voin taata, että

Speksin tanssijat käyvät läpi koreografioita ensi-illan lähestyessä.

puun takaa tulevat omstartit saavat näyttelijöissä tänäkin vuonna aikaan toinen toistaan kiusallisempia reaktioita. Mikäs sen parempaa?

Oniin kuin Omstartit. Katsojia kehotetaan huutelemaan näitä.

Pniin kuin Petollisuus. Kevään esityksessä nähdään jälleen kerran, kuinka ajattelemattomia ja itsekkäitä ihmiset voivat olla. Rakkaus ja viha sekoittuvat erään naisen päässä, ja seuraukset ovat katastrofaaliset. Joukossa tyhmyys todellakin tiivistyy. Onneksi tunnelin päässä pilkottaa valoa.

Sniin kuin Stressi. Kevään speksin teosta ei ole tuotantotiimin puolella puuttunut sydämentykytyksiä. Esityspaikan hankinnassa kesän ja syksyn aikana tapahtui vähintäänkin jännittäviä käänteitä. Jopa epätoivo alkoi hiipiä takaraivoon: ehditäänkö me ajoissa? Tuleeko I/O-Speksiä keväällä 2016 ollenkaan? Vaikeuksien kautta selvisimme voittoon, ja nyt pääsemme esiintymään ensimmäisenä speksinä ikinä uudella live-klubilla. Huonomminkin voisi mennä, joten hätä ei ole tämän näköinen.

Tniin kuin Taideakatemia. Vuosi vuoden jälkeen I/O-Speksi etsii uutta ohjaajaa, ja myös vuosi vuoden jälkeen uusi ohjaaja löytyy Turun omasta Taideakatemiasta. Ohjaajat ovat tulevia ammattilaisia, joille speksi on tilaisuus esitellä koulussa opittuja taitoja ja näyttää, mitä varten sitä teatteri-ilmaisun ohjaamista opiskellaan. I/O-Speksi on kiitollinen Taideakatemialle siitä, että se ei milloinkaan petä: aina löytyy uusi huikea ohjaaja ja kaiken lisäksi mahtava tyyppi pitämään esityksen oikeilla raiteilla.

Uniin kuin Uupumus. Speksin teko ei aina ole hauskaa. Totuus on, että sen ei kuulukaan olla. Jokaisessa projektissa tulee vastaan hetkiä, joina koko poppoo haluaisi heittää hanskat naulaan ja sanoa, että tämä oli tässä. Parasta on se, mitä tulee niiden hetkien jälkeen. Parasta on kiivetä lavalle ja todeta, että tämän eteen paiskittiin niin pirusti töitä, mutta nyt ollaan tässä. Valmiin esityksen näyttäminen sadoille ihmisille on lopulta kaikkien niiden itkupotkuraivareiden arvoista.

YYA niin kuin Yhteistyö, Ystävyys ja Avunanto. Hommat eivät aina suju kaikilla yhtä sujuvasti: toisella loppuvat tunnit vuorokaudesta, toisella kipeys iskee pahimpana mahdollisena hetkenä. Siksi speksin tekeminen vaatii raudanlujaa yhteistyötä. Heikkona hetkenä joku toinen ottaa harteilleen osan toisen taakasta, että hommat saadaan tehtyä kunnialla loppuun. Vaikka jokaisella speksin tekijällä on esityksessä oma tehtävä, me olemme silti ennen kaikkea speksiläisiä.

ÄLÄ MISSAA TÄTÄ niin kuin ÄLÄ MISSAA TÄTÄ! Yksittäiset liput tulevat myyntiin helmikuun puolenvälin jälkeen osoitteessa www.iospeksi.fi, ja ensi-iltansa I/O-Speksi 2016 – Taivaan tähden saa tiistaina 15.3. kello 19.00.

”Jokaisessa projektissa tulee vastaan hetkiä, joina koko poppoo haluaisi heittää hanskat naulaan ja sanoa, että tämä oli tässä”

KAUPUNGIN VILLEIN YÖKERHO OSOITTEESSA AURAKATU 3. AVOINNA PE / LA 22-04

Ainejärjestölehtemme Walpon laaja ja vakiintunut lukijakunta on täynnä yhteiskunnallisesti valveutuneita ja mediaa kriittisesti tarkastelevia politiikan opiskelijoita, jotka tarpeen tullen uskaltavat ottaa kantaa kohtaamiinsa epäkohtiin ja useimmiten argumentoida toisinaan jyrkätkin mielipiteensä napakasti, mutta silti asiallisesti. Sen vuoksi onkin yllättävää, miten vähän Walpo aiheuttaa keskustelua ja palautetta lehden toimituskunnalle, lukuun ottamatta satunnaisia selkääntaputteluja toimistolla.

Oman päätoimittajavuoteni aikana sain kaksi (2) kirjallista palautetta sähköpostiini, joista ensimmäistä olenkin jo käsitellyt eräässä pääkirjoituksessani viime vuonna. Toisen palautteen sain Walpon sähköpostiin pian vuoden 2015 viimeisen lehden ilmestymisen jälkeen. Toisin kuin ensimmäinen palaute, joka oli läpeensä asiallisesti kirjoitettu sekä laatijan allekirjoituksella varustettu, oli toinen palauteviesti kirjoitettu pelkurimaisesti nimimerkin takaa, poliittisen korrektiuden siimanohuita rajoja luvattomasti loukaten. Aion nyt referoida tuon palauteviestin keskeisimmän sisällön ja vastata noihin osin ansaittuihin, osin banaaleihin syytöksiin.

”Luulenpa, että kirjoittajan maisterin paperit jäänevät kaukaiseksi haaveeksi ilman osaavaa haamukirjoittajaa”

”TV-arvosteluita, lahtelaisia ja heteronormatiivisia pukuarvosteluita. Mikä helvetti siinä on, että pitää aina saada naisesta objekti täh!! Mari Kiviniemen peppukohu ei ole opettanut teille mitään vai?”

Ensinnäkin se, miten **Mari Kiviniemen** peppukohu ei taida liittyä mitenkään Walpoon. Lehdessä ei pyritty tekemään naisista objekteja millään tasolla. Jutussa, johon kirjoittaja viittaa, kaksi naispuolista toimittajaa pyytävät vuosijuhlille osallistuneita naisia kertomaan omista iltapuvuistaan. Onhan se vähän cosmoa, mutta juttu jäljittelee tarkoituksella hieman kieli poskella tiettyjä naistenlehtiä. Kirjoittajalla ei taida myöskään olla aavistustakaan, mitä heteronormatiivisuus tarkoittaa. Suosittelen käyttämään Googlea ensi kerralla. Mitä TV-arvosteluihin ja lahtelaisiin tulee, Walpo seuraa muitakin yhteiskunnan alueita kuin politiikkaa. Tositelevisio ja lahtelaiset ovat ilmiöinä pinnalla. Molemmat artikkelit ovat toki melko kevyttä luettavaa, joista se paljon peräänkuulutettu tiede jää uupumaan. Mutta ei Walpo mikään tieteellinen julkaisu olekaan.

”Media on täynnä reduntantteja artikkeleita suoltavia moottoriturpia. Te olette tämänkaltaisen median iljettävä keulakuva, Saatanan asiamies ja tuhon airut järkiperäiselle ja mieltä ylentävälle journalistiikalle. Missä ovat asiatekstit, lähdeviitteet, vaivalla kootut asiantuntijalausunnot? Missä nokkelien päivänpoliitiikka käsittelevien juttujen valheet tieltään lakaiseva häikäilemättömyys, missä elämän monimuotoisuutta käsittelevien tarinoiden piilomerkitysten kryptisyys? Ei ainakaan tässä läpyskässä, saatana.”

Mikäli nimimerkki **Wibba Matberg** olisi tutustunut Walpoon nopeaa pintatarkastelua syvällisemmin, olisi hän huomannut, että lehti ei koostu pelkästään kevyistä Lahti-jutuista, vaan on joukkoon eksynyt myös asiatekstejä asiantuntijalausuntoineen. Esimerkkinä mainittakoon **Laura Sarpolan** erinomainen kirjoitus ”Someilmiöiden syövereissä” edellisestä lehdestä. Myönnän, että osasta viime vuoden Walpoista puuttuivat päivänpolitiikkaa tai historiaa käsittelevät artikkelit lähes kokonaan. Tämän virheen toivon korjaantuvan tänä vuonna ja aion itse olla aktiivisesti mukana korjausliikkeessä.

Kirjoittaja rinnastaa Walpon nk. roskajournalismiin, mistä se todellisuudessa on hyvinkin kaukana, mutta itse kuitenkin sortuu roskalehtien kaltaiseen kirjoitteluun. Nimimerkin takaa on helppo huudella, ja kirjallinen jälki onkin kuin joidenkin verkkojulkaisuiden kommenttiosiosta. Kirjoittaja sortuu myös melko itsestään selvään intertekstuaalisuuteen, joka lähentelee jo räikeää plagiointia:

”Te moottoriturvat, autuaan tietämättöminä omista kyvyistänne, mutta vuorenvarmoina pätevyydestänne syrjäytätte julkisuudessa pätevät journalistit.” (vrt. **Matti Wiberg** Verkkouutisten blo-

gikirjoituksessaan Hölöttäjät syrjäyttävät pätevät tieteilijät mediassa)

Mitä tulee nimimerkki Wibba Matbergin antaman palautteen muihin kirjallisiin ansioihin, on selvää, ettei kirjoittaja kykene juuri muuhun kuin mukahauskaan loanheittoon, jota ei mitenkään voisi uskoa korkeasti koulutetun henkilön aikaansaannokseksi. Tekstissä toistuvat kirjoitusvirheet, välimerkkien ylikäyttö ja kirosanojen viljely kertovat mielen köyhyydestä ja selkeistä vaikeuksista kyetä asialliseen kirjalliseen ilmaisuun. Luulenpa, että kirjoittajan maisterin paperit jäänevät kaukaiseksi haaveeksi ilman osaavaa haamukirjoittajaa, sillä uskon pro gradu -tutkielman kirjoittamisen olevan tälle ylitsepääsemätön este.

"Minä olen nuuskuttava verikoira Walpon neljännen valtiomahdin kahdeksan pakaran välissä, haistellen armotta ulos suoltamaanne tuotosta."

Pidetään varamme. Sen sijaan, että lähettelet meille tämänkaltaisia epäkypsiä ja poikamaisia hassutteluja, voisit, hyvä Wibba Matberg, tulla joskus Walpon kokoukseen kertomaan kasvotusten mielipiteesi ja lehteen liittyvät parannusehdotuksesi, joita tässä käsitelty kyhäelmäsi ei tainnut sisältää. Kiitos kuitenkin palautteesta.

Terveisin,
Roope Kinisjärvi
Walpon päätoimittaja vuonna 2015

Opiskelijaelämä on kivaa mutta kovaa aivojen kannalta.

Viritä muisti teräväksi ja olo stressittömäksi.
Tankkaa oikeaa polttoainetta ja
päästä aivot myös huoltamolle.

Sydämenkin
voi vaihtaa
mutta ei aivoja.
Pidä niistä huolta.

Vinkkejä aivojen
hyvinvointiin löydät
Parasta aivoillesi
-kirjasta.

Lue lisää aiheesta ja
tilla kirja nettisivuilta:

autuuttaaivoille.fi

AUTUUTTA AIVOILLE
SAIMATEXT

Hallitus 2016 esittäytyy

Walpo lähestyi uutta hallitusta napakoin kysymyksin ja selvitti heistä kaiken tietämisen arvoisen.

Kuvat Erika Takku

1. Kuka olet?
2. Mitä teet hallituksessa?
3. Kerro jokin henkilökohtainen ennätyksesi
4. Mikä on ikävin kokemuksesi Turusta?
5. Tähänastisen klubilaisuutesi tähtihetki
6. Kuvaile vapain sanoin karaokebravuuriasi
7. Miksi Lyni on Turun paras yökerho?
8. Jos P-klubilla olisi motto, se menisi

1. Olen **Sanna Lauronen** 2. vuoden valtio-opin opiskelija. Kotoisin olen Kaarinasta.
2. Toimin hallituksessa puheenjohtajana.
3. Tiputin kerran isäni työpuhelimen vessanpyttyyn samaan aikaan, kun vedin pöntön ja sinne se lähti, imu oli tehokas.
4. Ehdottomasti se, että turkulaiset yrittävät varastaa Kaarinan itselleen.
5. Varmasti viime vappuna toimiston takana.
6. Jätän suosiolla laulamisen muille, rytmitaju ei riitä edes taputtamaan ketään pöydälle sitseillä.
7. Hinta–laatu-suhde
8. Vihatkoon kunhan pelkäävät.

1. Juuso ”Marttine” Marttila.
2. Toimin klubin hallituksen varapuheenjohtajana sekä hyvinvointi- ja ympäristövastaavana.
3. Olen kaksinkertainen P-klubin kevätkeittomestari. Voisiko joku silti oikeasti vähän haastaa? Olisi noloa voittaa kolmannen kerran panostamatta siihen itse lainkaan.
4. Vastausta kirjoittaessani makaan sohvalla Panadolin ja Panacodin voimalla. Subwayn remontti jässyjen jälkeen pakotti minut Tuomikirkon snägärille, ja kaupunki päätti olla hiekoittamatta puistoa. Loput voitte arvata.
5. Hallitukseen pyrkiminen viime syyskokouksessa oli viimeinen ristiretkeni. Jerusalem on nyt vallattu, mutta nyt pitäisi rakentaa se kuningaskunta.
6. Karaoke on yliarvostettua yksilösuoritusten korostamista. Ennemmin kajautan sitsikansan tukemana Sörnai Gushnan tai Hei vahtimestarin, kuin tarttuisin mikkiin.
7. Yksinkertaista aritmetiikkaa: keittotiistaina litran tuoppi on 60 senttiä halvempi kuin kaksi pinttiä.
8. Se menee, kuinka menee. Turha jarrua kuluttaa.

1. Olen **Mikko Koho**, ensimmäisen vuoden opiskelija. Lähtöjään olen vantaalainen, mutta sittemmin olen ensin tuusulalaistunut, kauniaislaistunut ja helsinkiläistynyt. Lopulta turkulaistunut.
2. Hallituksessa päätehtäväni on sihteerin vakanssi. Lisäksi olen tiedotus- ja www-vastaava. Tulen todennäköisesti tutuimmaksi viikkomailien lähettäjänä.
3. Paistoin kerran minuuttipihvin 58 sekunnissa.

4. Turun murteen pienehkö tarttuminen. Jouluna veli sanoi, ettei saa enää puheestani selvää.
5. Vaikea nostaa yhtä hetkeä ylitse muiden, hyviä hetkiäni ovat ainakin kostajaisrastin pitäminen, Kirkkotien siivoaminen tuhannen darrassa, vuosijuhlien sillis, Pekka Siitoimesta ja Lösösestä puhuminen saunassa silliksen jatkoilla.
6. Kaunis, rietas, onnellinen.
7. Lyni on Turun paras yökerho, koska se muistuttaa minua aiemmasta kodistani, Vantaasta.
8. Jos voima ei riitä, lisätään vipuvartta.

---

1. Ancelika Kaislasalo, ensimmäisen vuoden opiskelija, Turust.
2. Hoidan taloutta, elikkäs taloudenhoitaja ja valmennuskurssivastaava.
3. Harmikseni mieleeni ei tule muuta, kuin pitkääkin pidempi junamatka Rovaniemelle ja 21 viinirypäleen tunkeminen suuhun.
4. Joka ikinen kerta kun täältä joutuu lähtemään, valtaa suru mieleni
5. Nyt pistitte pahan. Elämäni on ollut pelkkää nousukiitoa elokuun lopusta alkaen, että on kyllä hirmuisen vaikeaa mainita vain yksi hetki siitä.
6. Suomen iskelmätaivaan kirkkaimman tähden suomeksi tulkitsema ikivihreä-viisu. Saa herkistymään tilanteessa kuin tilanteessa. Olen suomalainen – Kari Tapio
7. Siihen on monia syitä, mutta pidetään lyhyenä; Keittotiistai & Black-jack-pöytä
8. Timantit on ikuisia

---

1. Karoliina Kuusela
2. Hallituksessa toimin valtio-opin koulutuspoliittisena vastaavana. Päätehtäväkseni saarnaan tenttipalautteen tärkeydestä.
3. Selvisin wappuviikosta hengissä.
4. En saanut aluksi kenenkään turkulaisen puheesta selvää.
5. Päivä, kun astuin Sinisten lehvien riveihin eli ensimmäinen päiväni klubissa.
6. Ei muistikuvia karaokesta. Ehkä ihan hyvä vaan.
7. Lynissä on halpaa kaljaa. Ja hyvää seuraa.
8. Hajoita ja hallitse.

---

1. Anni Roivas
2. Olen poliittisen historian koulutuspoliittinen vastaava eli tuttavallisemmin polhissan kopo.
3. En ole koskaan ollut kunnolla Ruississa. Tähän asiaan voisi tehdä pikkuhiljaa muutoksen…
4. Kupittaan juna-asemalla, kun jouduin astumaan Helsinkiin menevään junaan. Turku on Suomen oikea pääkaupunki! (Helsinki on oikeesti silloin tällöin ihan jees...)
5. Oman fuksisyksyni kastajaisten voittoryhmään kuuluminen! Go P-tissit!
6. Toivottavasti sellaista ei kukaan koskaan kuule. Laulaminen on mukavampaa sitseillä.
7. Koska Lynissä olen kuullut ehkä yhden mieleenpainuvimmista iskurepliikeistä: ”Ootteks te tytöt hoitoalalla? Mun kaveri loukkas sen nilkan ja te voisitte tulla puhaltamaan siihen.”
8. Sitsit, toimisto ja sininen jallu!

1. Olen **Taru**, 21-vuotias 1. vuoden valtio-opin opiskelija.
2. Toimin festiksenä, joten yhdessä parini Saran kanssa toteutamme kaikki P-klubin sitsit ja järjestämme vuosijuhlat syksyllä.
3. Kokonaisen Ben & Jerry's-purkin syöminen yksin alle puolessa tunnissa.
4. Yo-kylän postin noutaminen Kupittaalta. Missä on kaikki Turun postitoimistot?!?
5. En osaa valita toimistojatkojen ja kastajaisten välillä.
6. Jos joskus käy niin huonosti, että satun eksymään karaokeen, bravuurini on joku epämääräistä mutinaa mikrofoniin jonkun toisen laulaessa tai vielä kammottavampaa Leevi and the Leavingsin tahtiin hoilaamista.
7. Lynistä tekee parhaan muut P-klubilaiset, joihin siellä törmää.
8. Veni, vidi, Lyni.

1. Sara, 20 vuotta vanha ja opiskelen nyt ensimmäistä vuotta.
2. Olen toinen juhlavastaavista.
3. En ole viimeiseen muutamaan kuukauteen tykännyt vahingossa kenenkään vanhasta kuvasta stalkatessani Instagramissa.
4. Olin asunut täällä vasta muutaman viikon, kun naapuri kiipesi parvekkeelle ja varasti mun siiderit.
5. Kaikista hienoista hetkistä tähän voisin sanoa vaikka sen, että oli ihan siistiä saada se kaunis nakkimestari-merkki omiin haalareihin.
6. Siihen riittää muutama sana: epävireinen ja kuuntelijoille erittäin epämiellyttävä kokemus.
7. Lynissä vaan yleisesti on sitä jotain. Ja karaoke.
8. Tulin, join, voitin.

1. Milla Ojalehto, Kajaanin lahja maailmalle.
2. Toimin hallituksen ulkosuhde -ja varainhankintavastaavana. Olen esimerkiksi neuvotellut tämän lehden sivuja koristavat upeat mainokset.
3. Kokeilin kerran montako vihreää kuulaa saan tungettua yhtä aikaa suuhuni, mutta en muista enää montako niitä meni.
4. Ei, kyllä mun ikävimmät kokemukset löytyy jostain ihan muualta.
5. Näitähän riittää vaikka tuore klubilainen olenkin. Maksa, mielenterveys ja säästötili ovat aivan finaalissa, vaikka fuksivuosi on hädin tuskin puolivälissä. Tähtihetket oli silti varmaan kastajaiset kaikkine kommelluksineen, vujujen lippuairue tai syysristeily, joka niin ikään oli osaltani #menestys. Kiitos ja anteeksi kaikille osallisille.
6. En ole löytänyt sitä vielä, sillä joku tulee aina mukaani hoilaamaan. Haluaisin, että minäkin löytäisin pian ikioman bravuurini. Vähän niin kuin emeritus vpj. Johan menee aina laulamaan Ultra Bra - Minä suojelen sinua kaikelta, ennen kuin kukaan ehtii sanoa Lynin tiskillä "Perry".
7. En tiedä, mutta varokaa islantilaisia puutarhatonttuja. Tanssilattialla on niin pimeää, että voi tulla kohtalokkaita virhearviointeja. Se on parasta ja huonointa Lynissä.
8. It started out with a kiss, how did it end up like this!?

1. Jenna Rauhala
2. Järjestän timanttisia työelämätapahtumia, koordinoin elähdyttäviä ekskursioita ja vaalin suhteita armaisiin alumneihimme.
3. Vietin kerran kokonaisen viikon pyjamassa.
4. Pois muuttaminen. En jaksanut Turun rajojen ulkopuolella kovin kauaa ja muutin takaisin.

5. Jokainen hetki lutuisten klubimussukoiden kanssa on tähtihetki.
6. SMG:n Hölmö rakkaus tunteella ja voluumilla, samalla viettelevästi karaokeisännälle elehtien.
7. Letkajenkkafasiliteetit ovat erinomaiset.
8. Aina on tilaa vielä yhdelle

---

1. Pietari Pikkuaho
2. Varainhankkija - Robin Hood.
Ekskursiovastaava - Glorifioitu halpalentojen metsästäjä.
3. Sängystä suihkuun ja bussipysäkille 8 minuutissa.
4. Sain baarin jälkeen Heseltä mukaan kasvishampurilaisen kanan sijaan, vahingon huomasin vasta kotona.
5. Omien Kastajaisten voitto, no question.
6. Aika paha, täytyy myöntää, että mut löytää todennäköisemmin tanssilattialta kuin karaokesta.
7. Sieltä löytyy melko lailla kaikki mitä klubilainen tarvitsee selvitäkseen - halvoista juomista karaokeen ja tanssilattiaan
8. ”Ylös ja eteenpäin.”

---

1. Olen **Mikko Johannes Järvi**.
2. Luotsaan tulevaa tuutortiimiä ja haaveilen P-klubin mestaruudesta Sammonmaljan kokonaiskilpailussa. Suojelen myös P-klubin lippua parhaani mukaan kaikilta pitkäkyntisiltä.
3. Nukuin kerran 22 tuntia putkeen.
4. Kävimme futisjoukkueemme kanssa pizzalla ennen junioriturnauksen finaalia, emmekä pystyneet enää juoksemaan pelissä syötyämme liikaa. Hävisimme.
5. Viime vuoden vuosijuhlien jatkot ja sillis! Oli siistiä päästä mukaan järjestämään juhlavuoden vujuja ja nauttimaan juhlatunnelmasta.
6. Pave Maijasen klassikkokappale, ”Lähtisitkö” on kolahtanut itselleni jostain syystä. Bravuuriini kuuluu olennaisesti myös tyylikäs koreografia.
7. Lynissä on ihmisen hyvä olla, eikä sen karaoke petä koskaan.
8. P-klubi järjestää paljon erilaisia tapahtumia!

---

1. Olen **Erika Takku**, hallituksen nuorin lisäys.
2. Syön keksejä sekä hoitelen kv- ja kulttuurivastaavan hommia.
3. Lihaskuntotestissä kasiluokalla rapiat 9 vatsalihasliikettä. En omista kyseistä lihasryhmää.
4. Ikävin kokemukseni ajoittuu menneiden vuosien joukkueurheiluajoille, kun kiihkeiden vaiheiden jälkeen hävisimme harjoitusottelun Kupittaan nurmella 18-1.
5. Luotan, että the best is yet to come. Kuitenkin esimerkiksi hallitukseen liittyminen on ollut eri kivaa.
6. Suurlähettiläiden ”Elokuun 11” tai Leevi & The Leavingsin lähes koko tuotanto. Haluisin kuitenkin vinkkinä jäsenistölle todeta, että Beyoncen kappale ”Crazy in love” on huono valinta.
7. Karaoke on mainittu jo niin monta kertaa, että mainitsen sen vielä kerran. Lisäksi sijaitsee lähellä Humalistonkatu seiskaa.
8. Syö missä syöt, mutta kotiin paskalle.

KAHVIA
KIITOS!

Kuka olet, Kari Huhta?

Teksti Roosa Hakkarainen & Roosa Veijola
Kuvat Roosa Veijola

Helmikuun kahdeksantena Helsingissä sataa vettä. Sanomatalon kahvilassa on kiireisen maanantaiaamun tuntua, kun radio- ja tv-toimittajat tapaavat toisiaan aamukahvilla. Helsingin Sanomien ulko- ja turvallisuuspolitiikan toimittaja Kari Huhta tulee haastateltavaksemme suoraan aamukokouksesta. Huomioon ottaen Huhdan työn hektisyyden, olemme kiitollisia, että hän uhraa osan työajastaan Walpon haastattelulle. Istuutuessaan alas Huhta toteaa, ettei ole ensimmäistä kertaa pöydän toisella puolella; etenkin toimittajien väliset keskusteluhetket ovat hänelle arkipäivää.

Huhdalla on pitkä kokemus Helsingin Sanomissa, sillä 80-luvulta lähtien hän on toiminut muun muassa kirjeenvaihtajana Latinalaisessa Amerikassa sekä esimiestehtävissä ulkopolitiikan toimituksessa. Viimeiset kahdeksan vuotta Huhta on kuitenkin työskennellyt ulko- ja turvallisuuspolitiikasta vastaavana toimittajana ja toiminut näin ollen Helsingin Sanomien pääkirjoitustoimituksessa. Katsoen kauemmas historiaan, Huhta on myös opintonsa keskeyttänyt valtiotieteilijä Helsingin yliopistosta. Hän ei kuitenkaan koe, että opintojen keskeyttämisestä olisi varsinaisesti ollut myöhemmin haittaa muuten kuin tietysti oman akateemisen statuksen määrittämisen kannalta.

Huhdan tie Helsingin Sanomien yhdeksi pääkirjoitustoimituksen jäseneksi juontaa juurensa varsin erilaisista toimittajan töistä. Opiskeluaikoina rahattomuuden puutteessa Huhta päätyi opiskelukaverinsa kanssa Yleisradioon tekemään lastenohjelmia, sillä ”aita oli tässä kohdassa matalin”. Hyvien lastenohjelmien tekeminen osoittautuikin yllättävän vaikeaksi, joten Huhta päätti vaihtaa uutispuolelle, ja pian tarjoutuikin tilaisuus ulkomaan toimittajana Helsingin Sanomissa. Pestiä oli haettava ja kokeiltava.

Pääkirjoitustoimituksessa on tällä hetkellä viisi henkilöä. Usein joku on poissa ulkomaanmatkojen ja lomien vuoksi, mutta pienelläkin porukalla on saatava aikaan päivän kolme pääkirjoitusta ja useita kolumneja. Aamukokouksissa mietitään päivän esille tulevat asiat ja näkökulmat, joista näitä asioita lähestytään. Toimitus ei kuitenkaan ole täysin päivän agendan vietävissä, vaikka esimerkiksi turvapaikkatilanne Euroopassa askarruttaakin ihmisiä ja on siksi tällä hetkellä yksi mediaa hallitsevista aiheista. Tasapainon löytäminen eri asioiden välillä on siis tärkeää, jotta aiheet eivät käsittele vain politiikan ja talouden ylätasoa. Pääkirjoitustoimittajan työ on Huhdan mielestä antoisaa, sillä taustatutkimusta tehdessä tiedonsaanti on helpompaa kuin tavallisen toimittajan työssä. Tätä hän perustelee sillä, että pääkirjoituksissa ei usein mainita haastateltavien nimiä, joten oman nimensä takana ei tarvitse seistä.

Huhta on pian lähdössä Müncheniin turvallisuuskonferenssiin, johon osallistuvat myös presidentti Niinistö ja puolustusministeri Niinistö. Matkalla Huhta paitsi tarkkailee osallistujien tekemisiä, mutta yhä useammin ulkomaan matkoille lähdettäessä pyritään myös valitsemaan jokin näkökulma omaan tekemiseen jo etukäteen. Münchenin matkalla on tarkoitus saada syvempi ja analyyttisempi kuva Suomen yleisestä ulkopoliittisesta tilanteesta. Ulkomaan matkat ovat siis yhdistelmä uutisseurantaa ja etukäteen ajateltua.

Kun kirjoitetaan kansainvälisestä politiikasta, ei kolumnin ja pääkirjoituksen välillä Huhdan mukaan ole suurta eroa. Kolumnissa asioita voi kenties kuitenkin henkilökohtaistaa hiukan enemmän, kun asiaan voi valita tarkemman omaan elämään liittyvän näkökulman. Kokonaiskuvan luomiseksi on kuitenkin tärkeää tehdä usein laajaa taustatutkimusta ja haastatella tapahtuman eri osapuolia. “Haastatteluti-

”Helsingin Sanomien tehtävä on uutisoida tapahtumasta ja jättää siitä muodostuvan pelon, surun tai muun tunteen uutisoiminen iltapäivälehdille”

lanne on usein kuin rikkinäinen puhelin takaperin”, Huhta sanoo ja tarkoittaa sitä, että toimittajalla on usein jokin mielipide aiheeseen, jonka haastateltava sitten kumoaa. Näin näkökulma laajenee kuin itsestään ja vääristymien todennäköisyys vähenee.

Ei Ted Cruzille ja Donald Trumpille

Seuraavaksi Huhta pääsee ottamaan kantaa muutamiin keskeisiin ja poliittisiin teemoihin. Tasavallan presidentin valtiopäiväpuhe on herättänyt suhteellisen laajaa spekulointia, ja toimittajallakin on asiasta oma mielipiteensä. Huhta pitää hyvänä puolena sitä, että presidentti oli selvästi kirjoittanut puheensa itse. Toisaalta hämmenystä ja jälkipuintia aiheuttivat avoimeksi jääneet kohdat, joiden tarkoituksellisuus on edelleen epäselvää. Yhteiskunnallinen tilanne on myös poikkeuksellinen ja vaatii erilaista lähestymistapaa. Kaikkia väestöryhmiä syleilevä puhuminen on muuttunut ajan myötä melko vaikeaksi.

Huhdan mielipide Euroopan unionin tulevaisuudesta on realistinen. Vaikka EU on selvinnyt monista kriiseistä, se ei Huhdan mielestä automaattisesti tarkoita, että se selviäisi mistä tahansa. Suurimmat unionin tämänhetkiset uhat ovat pakolaiskriisi ja kysymys Britannian EU-jäsenyydestä. Ensi syksynä nähdään, miten pakolaistilanteessa kävi, ja jos sitä ei saada hallintaan siihen mennessä, voidaan todeta tilanteen olevan todella vakava. Brexitissä taas äänestetään samaan aikaan sekä EU-jäsenyydestä että siitä, mikä Britannia kansalaistensa mielestä todella on. ”Vaikka kaikki itseään vastuullisena pitävät tahot puhuisivat kyllä-äänten puolesta, se ei takaa vielä yhtään mitään”, Huhta toteaa.

Kysyttäessä Yhdysvaltain presidentinvaalien suosikeista ja inhokeista, Huhta nostaakin esille George W. Bushin, koska tällä oli jo ennen presidentinvaaleja tavoitteenaan Saddam Husseinin kaataminen Irakissa. “Jos ehdokkaalla on lähes uskonnonomainen agenda, tämä oikeuttaa helposti tekoihin, joiden legitimiteetti muuten on heikko” Huhta sanoo. Jos vaaleissa nyt tulisi valituksi ehdokas, jolla on jo valmiiksi mietitty agenda, tai joka on yleisesti kyvytön hoitamaan presidentin virkaa, se olisi huolestuttavaa. Ensimmäisellä esimerkillä Huhta viittaa Ted Cruziin ja toisella Donald Trumpiin. Huhta ei lähde nimeämään suosikkia, ja toteaa ironisesti, että eurooppalaiset ovat pitäneet vain entisistä Yhdysvaltain presidenteistä.

Venäjällä on Huhdan mukaan kiistaton asema Suomen naapurimaana, ja sen yksi tärkeimmistä valteista on veto-oikeus YK:n turvallisuusneuvostossa. Toisaalta sillä on myös paljon sisäisiä hoitamattomia ongelmia. Toimittajan mukaan Venäjän olemassaolo on hyväksyttävä, mutta on pohdittava, miten sen saisi käyttäytymään toisin. “Jos Venäjän myötäily alkaa muistuttaa suomettumista, liikutaan vaarallisilla vesillä”, Huhta lausuu.

Median luotettavuus tärkeintä

Pyydämme Huhtaa kuvittelemaan tilanteen, jossa

”Jos ehdokkaalla on lähes uskonnonomainen agenda, tämä oikeuttaa helposti tekoihin, joiden legitimiteetti muuten on heikko”

jokin eurooppalainen suurkaupunki joutuu terrori-iskun kohteeksi ja kuvailemaan, miten toimittajan työ tällaisessa tilanteessa etenee. Huhta kutsuu tilannetta ikään kuin räjähdykseksi, josta syntyy paineaalto, ja jonka jälkeen alkaa tilanteen vakava arviointi. Tilanteessa korostuu tarve ylläpitää eurooppalaiset arvot ja oikeusvaltioperiaatteet, joissa ei lähdetä vastaamaan terroristeille terrorismilla. Ensin uutisoidaan tilanne yleisluontoisesti. Tärkeää on muistaa olla mainitsematta tekijää ennen kuin se on varmassa tiedossa. Breivik toimii hyvänä muistutuksena siitä, ettei sormea kannata osoittaa, ennen kuin tekijä tiedetään. Lopulta analysointi, arviointi ja suhteuttaminen ovat jälkiuutisoinnin kolme tärkeintä seikkaa.

Toisessa hypoteettisessa tilanteessa Venäjä tekee poliittisesti uhkaavan siirron Suomea kohtaan -esimerkiksi avaa pakolaishanat Suomen itärajalla. Huhta kuvailee, että kyseessä on tilanne, jossa suomalaiset ovat oletettavasti todella huolestuneita ja hätääntyneitä. Siitä huolimatta ensisijainen tehtävä ei ole rauhoitella suomalaisia, vaan antaa välineitä tilanteen arvioimiseen ja käsittelemiseen, sekä esitellä vaihtoehtoja, joita Suomella on. Huhdan mukaan tärkeintä kummankin skenaarion kohdalla on se, ettei median luotettavuus saa muuttua kyseenalaiseksi. Jos luottamuksen tässä suhteessa kerran menettää, on se todella vaikea saada takaisin. “Helsingin Sanomien tehtävä on uutisoida tapahtumasta ja jättää siitä muodostuvan pelon, surun tai muun tunteen uutisoiminen iltapäivälehdille”, Huhta kuittaa lopuksi.

Pikavalinnat

Kari Huhta

Konsertti vai ~~elokuva~~

Hesari vai New York Times

Kekkonen vai Ahtisaari

~~Realismi~~ vai idealismi ulkopolitiikassa

Varusmiespalvelus vai ~~siviilipalvelus~~

Ranskan kieli vai ~~saksan~~ kieli

Nato-jäsenyys vai ei ~~nato-jäsenyyttä~~

~~Runebergin torttu~~ vai laskiaispulla

”Vaikka kaikki itseään vastuullisena pitävät tahot puhuisivat kyllä-äänten puolesta, se ei takaa vielä yhtään mitään”

Tarina yhtyeestä nimeltä

Death

Teksti Saku Martikainen
Kuvitus Susanna Nurmi

Maailma on täynnä toinen toistaan uskomattomampia kertomuksia. Tarinat siirtyvät kertojalta toiselle ja niin ne elävät läpi aikojen - jos elävät. Toisinaan nämä kertomukset vaipuvat unholaan ja jäävät kertomatta. Tämä tarina on yksi niistä, jotka vaipuivat. Yli kolmenkymmenen vuoden ajan tämän yhtyeen saaga kaipasi kertojaansa. Ihmisellä on perustavanlaatuinen mielenkiinto tarinoiden kertomista kohtaan ja sen ansiosta sain kuulla aiheesta dokumenttielokuva A Band Called Deathin välityksellä. Itse pidän yhtyeen tarinaa inspiroivana ja koen sen kertovan siitä, kuinka intohimo tekemisen taustalla on se voima, joka rakentaa tarinoista kertomisen arvoisia.

Detroit ja Motown äänitorvena

YHDYSVALLOISSA MUSTAN väestönosan elämä on vahvasta segregaatiosta huolimatta pienin askelin paranemassa. Yksi keskeinen kehityskulku syrjinnän ja institutionaalisen rasismin vähenemisessä on mustan musiikin murtautuminen osaksi laajalevikkistä populaarikulttuuria. Vuonna 1958 perustettu detroitilainen levy-yhtiö Tamla-Motown Records Inc. tuotti motown-hittiä toisensa perään artistien ja yhtyeiden, kuten Stevie Wonderin, The Supremesin ja Marvin Gayen kanssa. Kansainväliset menestystarinat toivat mustalle kulttuurille eräällä tapaa yhden hyväksytyn väylän olla aiempaa enemmän osallisena julkista yhteiskuntaa.

The Hackney Brothers

VUONNA 1964 detroitilaisessa naapurustossa vallitsee rauha. Erään illan jälkeen se alkaa kuitenkin järkkyä, kun Hackneyn perheen pojat David, Bobby ja Dannis näkevät televisiosta The Beatlesin esiintymisen ja lumoutuvat täysin Rock'N Rollista. Seuraavana päivänä David löytää hylätyn kitaran naapurustosta ja alkaa vimmatusti opetella soittamaan, kuten John Lennon. Myöhemmin samana vuonna myös Bobby ja Dannis saavat omat soittimensa ja pojat alkavat soittaa yhdessä uhmaten naapuruston hiljaista ja rauhaisaa tunnelmaa.

1970-LUVULLE tultaessa veljekset perustavat ensimmäisen yhtyeensä Rock Fire Funk Expressin ja pohtivat, että soittaako rockia vai funkkia. Rock vei kuitenkin veljekset viimeisen kerran mennessään, kun David kävi katsomassa The Whon konsertin.

Hän halusi soittaa, kuten Pete Townshend: rajusti ja lujaa. Asetelma oli kuitenkin vallitsevassa musiikkimaailmassa se, että mustan tuli soittaa soulia, ei rockia. Hackneyn veljekset eivät siitä paljoakaan piitanneet, vaan tekivät intohimoisesti sitä, mitä naapurit kutsuivat metelöinniksi ja ympäröivä kulttuurinen viitekehys vieroksui.

Death

HACKNEYN PERHETTÄ kohtasi tragedia. Perheen isä kuoli liikenneonnettomuudessa ja se vaikutti pastorin poikiin lähtemättömästi. Jo ennestään hengellisen kasvatuksen saaneet pojat vakuuttuivat entistä enemmän uskosta ja sen merkityksestä elämässä tragedian kohdatessa. Veljeksistä Davidille uskonnollisuudesta tuli pakkomielle ja aiempaa hengellistyneempänä hän keksi veljeksien yhtyeelle uuden nimen - Death. Bobby ja Dannis vastustelivat ensin uutta nimeä, mutta jääräpäinen David sai heidät lopulta vakuuteltua. Kuolema oli Davidin mukaan merkki Jumalan läheisyydestä ja hän ajatteli kuoleman olevan yhtä neutraali asia kuin syntymän. Lisäksi nimellä oli Davidin mielestä shokkiarvoa. Ensimmäisenä ei tulisi ajatelleeksi, että Death nimisen yhtyeen nimen perustelut ovat juuriaan myöten hengelliset. Tässä kohtaa elettiin vuotta 1974, eli siis samaa vuotta, jolloin ensimmäiseksi tunnetuksi punk-yhtyeeksi luonnehdittu Ramones perustettiin New Yorkissa.

VELJEKSET PÄÄTTIVÄT hommata levytyssopimuksen ja lähestyivät levy-yhtiöitä perin merkillisellä tavalla. Tarinan mukaan he ripustivat kotistudionsa seinälle puhelinluettelon sivuja, joissa oli levy-yhtiöiden yhteystietoja. Seuraavaksi heitettiin tikalla kohti sivuja ja valittiin levy-yhtiö. Tikka osui Groovesville Productionsin kohdalle. Death levytti kesän 1975 aikana seitsemän raitaa pitkäsoittoa varten.

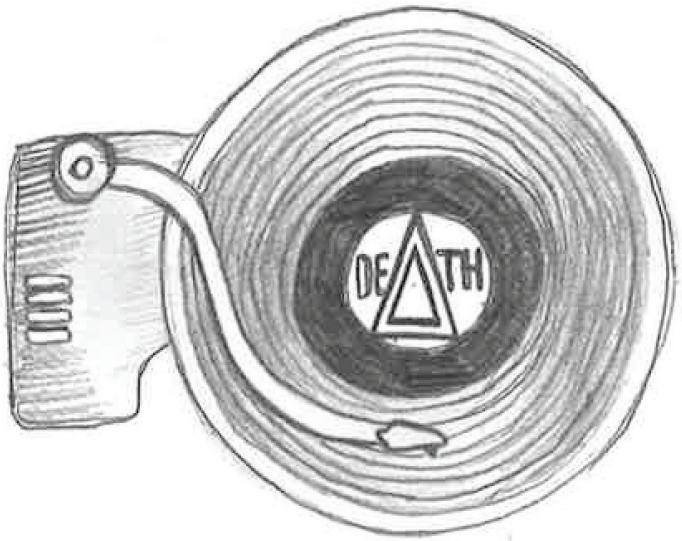
GROOVESVILLE YRITTI myydä Deathia julkaisijoille, mutta yhtyeen nimi osoittautui ylitsepääsemättömäksi ongelmaksi. Kukaan ei kuulemma haluaisi kuulla mitään yhtyeestä, jonka nimi on Death.

BOBBY JA DANNIS olisivat olleet valmiita muuttamaan yhtyeen nimeä, jotta äänitetyt raidat olisi saatu julkaistua ja saatu rahakas levityssopimus. David kuitenkin vastusti ideaa nimen muuttamisesta, sillä se oli erityisesti hänen mielestään merkittävä osa yhtyettä ja sen konseptia. Ja onhan niin, että bändi on nimensä veroinen. Grovesvilleltä potkut saatuaan veljekset pyysivät äänittämänsä raidat mukaansa ja painoivat omakustanteena viisisataa sinkkua ”Politicians In My Eyes” / ”Keep on Knocking”. Singlen vastaanotto oli radiokanavilla nihkeä, eikä homma kantanut näinkään kovin kauas. Ihmiset yksinkertaisesti kavahtivat yhtyeen nimeä. Nimellä toden totta oli shokkiarvoa ja yhtye vaipuikin pikkuhiljaa nimineen ja masternauhoineen ajan unholaan jatkuvan torjunnan ja herjan saattelemana. Death kuopataan vuonna 1980 ja veljekset alkavat pyrkiä estradeille muun muassa kristillisellä rockilla ja reggaella.

*“Hän halusi soittaa, kuten **Pete Townshend**: rajusti ja lujaa”*

Death löydetään uudestaan

VELJESTEN KOHTAAMAT vastoinkäymiset kolahtivat pahiten Davidiin. 1990-luvun lopulla pahoin alkoholisoitunut David alkaa houria läheisilleen siitä, että hänen musiikkinsa huomataan vasta kun hän on poistunut tästä todellisuudesta. Tarinan mukaan, kun veljekset näkivät viimeistä kertaa ennen Davidin kuolemaa, antoi tämä Deathin masternau-

hat Bobbylle ja käski häntä säilyttämään ne, sillä jonain päivänä niitä tultaisiin etsimään. Pari kuukautta viimeisen kohtaamisen jälkeen David kuoli keuhkosyöpään. Vuosi oli 2000. Masternauhat haudattiin Bobbyn ullakolle ja unohdettiin sinne.

KAHDEKSAN VUOTTA Davidin kuoleman jälkeen amerikkalaisten levynkeräilijöiden keskuudessa alkoi liikkua huhu varhaisesta punk-bändistä, jonka kaikki jäsenet olivat mustia, ja jonka singleä oli todella vaikea löytää mistään. Levynkeräilijän mielenmaisemaa ei tällaisten huhujen keskellä ole kovinkaan hankala tavoittaa. Nyt puhutaan siis todellakin intohimoisesta suhtautumisesta musiikkia kohtaan. Nämä pölysormet ympäri maailman jahtaavat niitä kultaakin arvokkaampia harvinaisuuksia, selaten levyjä laatikko toisensa jälkeen - hyllyt, nurkat ja varastot täynnä paskaa. Tässä kohtaa on hyvä huomata, että kukaan ei tiennyt, ketä yhtyeen jäsenet oikein olivat olleet, eivätkä Bobby tai Dannis tienneet heidän sinkkuaan myytävän eBayssä 800 dollarilla kappale. Samalla levynkeräilijöiden keskustelupalstat kävivät kuumina ja Deathin maine alkoi kiriä sen ansaitsemiin mittoihin. Lopulta singlen kappaleet päätyivät ladattavaksi Chunklet-lehden sivuille aihetta käsitelleen artikkelin liitteeksi.

TARINAN MUKAAN Bobbyn poika Julian muutti Kaliforniaan. Hänen kämppäkaverinsa kävi usein bileissä, joissa paikalliset levynkerääjät soittivat

"Kukaan ei kuulemma haluaisi kuulla mitään yhtyeestä, jonka nimi on Death."

kokoelmiaan. Erään kerran juhlista kotiin palattuaan, vauhkosi Julianin kämppäkaveri Julianille bändistä nimeltä Death. Julian innostui kuulemastaan ja muutaman hakukonehaun jälkeen hän eksyi Chunkletin artikkeliin bändistä. Julian kuuli Politicians In My Eyes kappaleessa isänsä laulavan, hän ei voinut erehtyä äänestä. Ja luettuaan artikkelin kolmesta Detroitissa asuneesta veljeksestä, joiden sukunimi oli Hackney, hän päätti soittaa isälleen ja kysyä asiasta. Isä Bobby meni aivan sanattomaksi.

CHUNCKLET-LEHDEN artikkelin jälkeen punk-harrastajien keskustelupalstat alkoivat kuumentua. Kaikki tahtoivat tietää ja kuulla kaiken tästä varhaisesta punk-bändistä ennen Ramonesia ja Sex Pistolsia. Eikä aikaakaan, kun tarina saavutti Drag City Recordsin ja he alkoivat kaavailla uutta painosta singlestä ja elättelivät unelmia siitä, että julkaistavaa materiaalia löytyisi lisää. Alkuperäiset masternauhat kaivettiin ullakolta ja niiden kansiin oli kirjoitettu vuonna -75 julkaistavaksi tarkoitetun levyn nimi "… For The Whole World To See" ja se oli totta kai Davidin käsialaa. Drag City Records julkaisi levyn heti masterit käsiinsä saatuaan 12.2.2009.

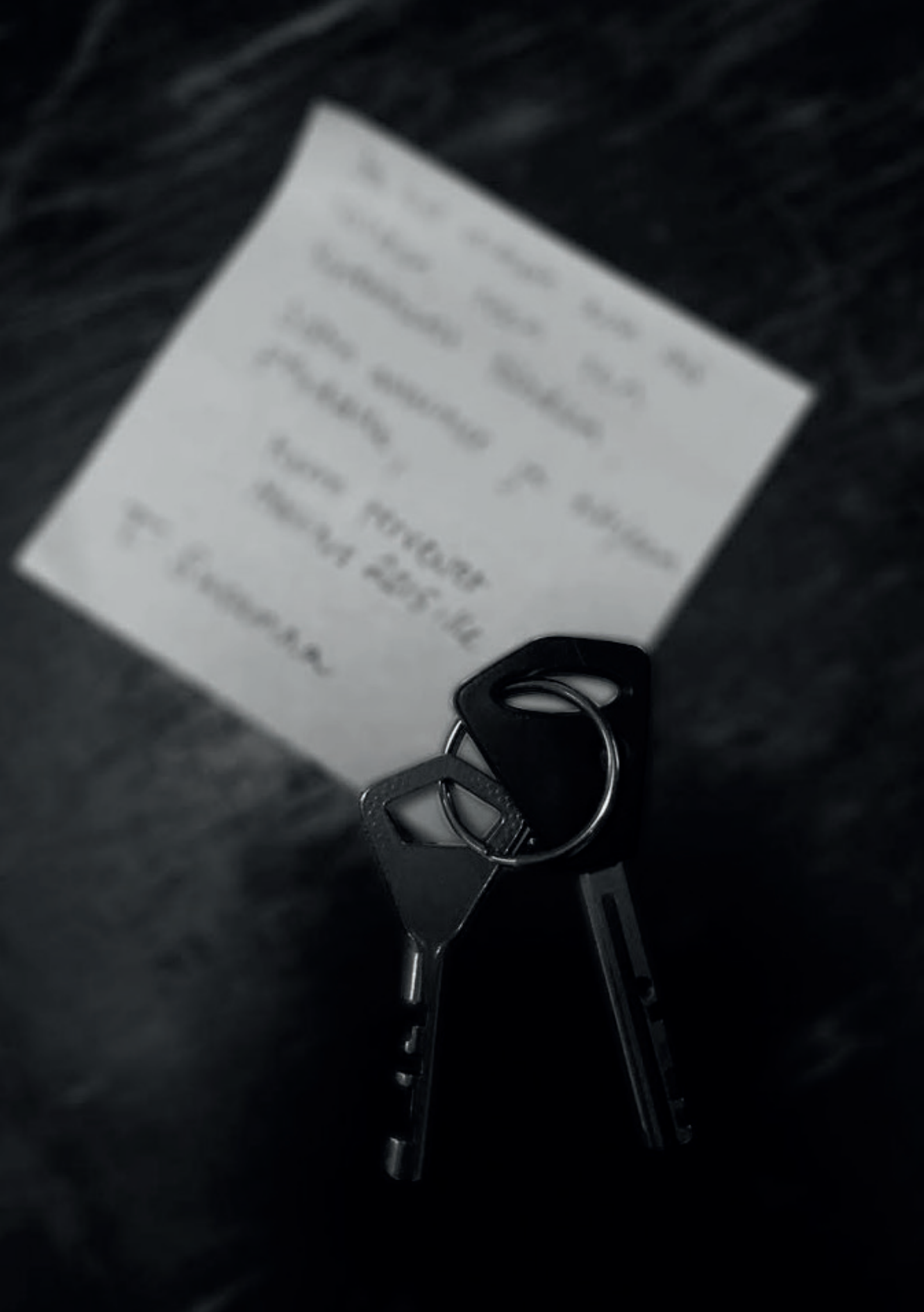
ON USKOMATONTA ajatella, että koko elämänsä musiikille antaneet veljekset saivat julkaistua lempilapsensa 36 vuotta myöhemmin. Kuluneisiin vuosiin oli mahtunut yrityksiä lyödä läpi kristillisellä rockilla ja reggaella, mutta turhaan. Mitä kaikkea ympäröivässä maailmassa olikaan tapahtunut noina kuluneina vuosina?

KUTEN MONELLA muullakin elämämme saralla, hegemonian haastaminen on keskeistä kehitykselle, ja niin myös musiikissa uudet tuulet puhaltavat niiden instrumenteista, joilla on tarpeeksi asennetta ja intohimoa kulkea omaa polkuaan. Tehdä sitä mitä muut eivät tekisi. "…For The Whole World To See" ei päivänvaloon päästyään enää haastanut mitään, mutta kertomus Hackneyn veljesten musiikista toimii varmasti inspiraationa niille, jotka uskaltavat poiketa heihin kohdistuvista olettamuksista. Allekirjoittaneen mielestä levy on kuitenkin vähintään yhtä ajaton rock-klassikko kuin vaikkapa Sex Pistolsin "Never Mind the Bollocks, Here's the Sex Pistols". Mitä punk olisikaan, jos rääväsuisten brittien tilalla tulevia sukupolvia olisikin ollut inspiroimassa kolme mustaa Jehovan todistajaa Detroitista?

OP Turun Seutu

Luopumisesta

Teksti Paul Hermansson
Kuva Susanna Nurmi

Nuija pamahtaa pöytään viimeistä kertaa ja loppu on alkanut.

UUDET AKTIIVIT jäävät siivoamaan Turku-salia, ja siirryt muun jäsenistön kanssa toimistolle särpimään lonkeroa ulospäin näennäisen helpottuneena eläköitymisesi päivämäärän varmistuttua vihdoin. Elämänmuutos alkaa nyt. Tai niin ainakin kuvittelet.

PAKOILET TODELLISUUTTA pitkäksi venyneen joululoman ajan vanhempien luona ehtymättömän ginivaraston äärellä, kunnes tammikuu koittaa.

LUOTTAMUSTOIMIERON SATTUESSA kohdalle voi ajatus yksinelosta säikäyttää. Useiden terapeuttien mukaan toiminnasta pois jääneelle on kuitenkin toivoa.

”Ihmiset harrastavat muun muassa opiskelemista, parisuhteita tai jotain liikunnallista”

1. Anna itsellesi lupa surra
Etsi vertaistukea. Muistelkaa yhdessä, miten kaikki oli ennen paremmin. Kokemukset yhdistävät. Käyttäkää tarvittaessa nettisivujen palautetoimintoa tämän esille tuomiseen.

2. Muista syödä ja huolehdi hygieniastasi
Käy suihkussa, hymyile ja ole oma itsesi.

3. Ilahdu kohentuneesta terveydentilasta
Jo viikon toimistokarenssin seurauksena veren alkoholi- ja nikotiinipitoisuus laskevat. Asbesti-, raskasmetalli- ja kerrosateriajäämät niin ikään häviävät, joskin pidemmällä aikajänteellä. Löydä ei-valmisruoka. Huomaa, ettet ole nähnyt laivaseminaaria yli viikkoon.

4. Ilahdu vapautuneesta aikataulusta
Rappiollisen hengaamisen seurauksena aikataulut usein vääristyvät ja jatkoja seuraava päivä on yleensä hyödytön. Avaimista luopumisen seurauksena aikaa voi yhtäkkiä löytyä arjesta. Aloita uusi harrastus. Ihmiset harrastavat muun muassa opiskelemista, parisuhteita tai jotain liikunnallista.

5. Löydä identiteettisi uudelleen
Kun ”meitä” ei enää ole, ihmisen täytyy tutkiskella identiteettiään uudestaan, sanoo aviolitto- ja perheneuvoja **Lisa Paz** Miamista. Ala näkemään itsesi taas yksilönä. Käy syömässä yksin Assarilla osoittaaksesi itsellesi, ettei se ole lainkaan kiusallista tahi mitenkään outoa. Tajua, että se on todellisuudessa sekä outoa että kiusallista. Pyri etsimään korvaavaa järjestötoimintaa vain huomataksesi, että klubin etuja oikeutetusti puolustaessasi olet polttanut kaikki sillat. Tuhahda, ettei mikään höpöhöpö-toiminta olisi edes kiinnostanut.

6. Älä sorru vaikeana hetkenä
Älä mene koputtelemaan oveen, kun näet valot. Ei känniviestejä tai -puheluita. Älä vastaa, jos kaveri soittaa jatkoilta - ethän halua taas joutua kierteeseen! Muista, että ehkä toimisto tarvitsee omaa tilaa etkä sinä.

7. Ala tapailemaan muita
Koita muistella, kenen kanssa vietit aikaa ennen P-klubia. Menkää vaikka yhdessä oluelle. Teillä on ihan kivaa. Haluaisit keskustella kaljapäissäsi Putouksen ja Vain Elämää -sarjan käänteiden sijasta USA:n imperialismista, GRD-mallista ja **Kekkosesta**. Turhaudut. Tässäkö tämä nyt sitten on?

8. Kohtaa tosiasiat
Muista, että **Marttisella** on nyt ne avaimet, joten toimistolle pääsee jatkossakin käytännössä koska tahansa, jolloin kohtia 1-7 ei tarvita. Peru kaikki ja pohdi toimistolla epäuskoisena aiempia valintojasi lämmin Pirkan sininen kourassa. (Yritit kinuta sen piikkiin, mutta maksoit lopulta)

Kirjoittaja oli suunnitellut eläköityvänsä kirjoittamaan kandiaan, urheilemaan säännöllisesti ja soittamaan

Varo mustaa jäätä ja muita talvisen kadun uhkia

Teksti Jaakko Brummer
Kuva Jaakko Brummer

Suomen päivittäistä uutistarjontaa ovat jo varsin pitkään hallinneet otsikot turvapaikanhakijoista, EU-alueen siirtolaiskriisistä ja sen synnyttämistä lieveilmiöistä. Näistä vaatimattomimpia ovat nuorten miesten muodostamat epäviralliset, sittemmin jo yhdistysrekisteriin päässeet, siviilien järjestysryhmät, joita tuttavallisemmin katupartioiksi kutsutaan. Ottaen huomioon partioiden lähes olemattoman vaikutuksen ja laajuuden, on niiden saama mediahuomio ollut suhteettoman suurta. Jokaisella somealustalla rönsyilevä kansalaiskeskustelu ja omia mielipiteitään suoltavien kuppikuntien jatkuva debatti luovat kuitenkin kuvaa kansakunnan ykköspuheenaiheesta. Mutta mitä tavallinen plebeiji on asiasta mieltä? Selvittääkseni asiaa jalkauduin kaduille tunnustelemaan turkulaisten mielentiloja.

"Anteeksi, onko teillä hetki aikaa puhua katupartioista?"

Omaan yliopistokuplansa informaatiotarjontaan sulkeutuneena tuli yllätyksenä, miten vähäiselle miettimiselle maahanmuutto- ja turvapaikanhakijakysymykset ovat monille jääneet. Tilanteessa, jossa uutisia käydään yksityiskohtaisesti läpi luentojen ja oppituntien lisäksi myös lähes päivittäin lounaspöydissä, on petollisen helppo unohtaa, etteivät kaikki suinkaan opiskele politiikan tutkimusta, tai edes lukaise lehteä aamupalapöydässä. Kaikkien Facebook-syöte ei täyty aiheeseen pureutuvista blogeista, mielipiteistä ja edellisten vastineista. Useimmille riittävät Iltalehden klikkiotsikot ja kympin uutisten pikainen pätkä kädet ristissä seisovista tiukkailmeisitä miehistä. Kysyttäessä asennoitumisesta katupartioihin monet haastateltavista myönsivät vaivautuneesti hymyillen, ettei ollut tuntunut tarpeelliseksi paneutua asiaan, kun *"se ei nyt ole ikään kuin kotiovelle asti tullut"*. Varsinkin nuorilla, alle 25-vuotiailla, kysymykset hallituksen linjasta tai henkilökohtaisen huolestumisen asteesta ohitettiin tyypillisesti olankohautuksella. Kun kahdenkymmenen ikävuoden ohittanut kauppatieteiden opiskelija pyytää tarkentamaan, mitä nämä mainitsemani katupartiot oikeastaan ovat, herää kuitenkin aavistus mielipidekyselyn vaihtumisesta tiedusteluun mielipiteiden olemassaolosta ylipäänsä.

Myös harkittuja näkökantoja esiintyi. Eräs haastateltava ammattipsykologi jopa esitti näkemyksen huolestuneisuuden subjektiivisuudesta: *"On mahdollista nähdä katupartiointi ei-toivottavana ilmiönä, oman turvallisuudentunteen kuitenkaan heikentymättä."* Valtaosaa vastaajista ei partiointi

tuntunut kuitenkaan suuremmin vaivaavan; jopa 75 prosenttia näki toiminnan hyväksyttävänä, kunhan mitään laitonta ei tapahdu. Tästä huolimatta ajatus Turussa toimivasta katupartiosta ei herättänyt kannatusta kenessäkään. Niinhän se on, että kotiovelle tultaessa asenteetkin vahvistuvat.

On kuitenkin huomattavaa, kuinka valtaosalle ”katupartio” toimi kuin taikasana. Jo parin askeleen päähän ennättäneet ohikulkijat jäivät harkitsemaan, josko jäädä vastamaan aiheen vangitsemina. Turvapaikanhakijoiden ja maahanmuuton medianäkyvyys on jäänyt huomaamatta vain kaikkein sokeimmilta. Aiheen merkityksen tunnistaminen ei kuitenkaan välttämättä edellytä sen taustojen tuntemista. Ilman tietoa taas on helppo esittää mielipiteitä. Nykyisen tilanteen selittäminen parilla lauseella saikin useilla aikaan tuumivia katseita ja *”kaikki häkkiin vaan ja ulos maasta”* -tyyppiset sloganit vedettiin arastellen takaisin.

Lyhyt katsaus lähihistoriaan ei liene tässäkään pahitteeksi. Vielä viime vuoden lokakuussa Kemin seuduilla pyörineet miesjoukot, jotka kantoivat takeissaan viikinkikypäräistä Villin Lännen rosvoa muistuttavaa hahmoa, olivat outolintuja. Vastaavanlaisia oman elämänsä järjestysmiehiä ei oltu vielä katukuvassa nähty. Tuolloin Aamulehti haastatteli yhtä perustajajäsentä **Mika Rantaa**, joka perusteli ryhmän perustamista seuraavasti: *”Havahduimme tilanteeseen, jossa useat eri kulttuurit kohtasivat. Se aiheutti yhteisössä pelkoa ja huolta omista. Aloimme kerätä porukkaa. Suurin aihe oli, kun saimme tietoa Facebookin kautta, kuinka uudet turvapaikanhakijat norkoilivat peruskoulujen porteilla ja pihoilla kuvaten nuoria tyttöjä.”* Katupartioiden toiminta on sittemmin levinnyt eri paikkakunnille viime vuoden loppupuolelta lähtien. Partiot ovat tyypillisesti perustelleet toimintansa tarpeellisuutta turvattomuudella, jota turvapaikanhakijoiden tai muiden ulkomaalaisten väitetään lisänneen.

Mikä ohjaa mielipiteitä?

Uusi ja tuntematon on aina herättänyt epäilyjä ja varovaisuutta. Muutoksen pelko voi saada kaivautumaan omiin asemiin entistä tiukemmin, sulkien täysin pois toisten näkökulman, mikä taas on molemminpuolisen ja ratkaisua edistävän dialogin välttämätön osa. Monilla niin *Soldiers of Odinin* kuin *Kansallissosialistisen Suomen Vastarintaliikkeen* (SVL) jäsenillä on partioihin liittymisensä taustalla varmasti rehellinen huoli omasta kulttuurista ja arvoistaan. Tästä syystä niille myös riittää puolestapuhujia, tavallisia huolestuneita kansalaisia, jotka ovat tyytymättömiä virallisten tahojen riittämättömiin toimiin. Tyytymättömyyden ja ksenofobian yhdistelmä ajaa etsimään nopeita ja helppoja ratkaisuja mutkikkaisiin kysymyksiin, jotka eivät selviä hetkessä. Tämä tarjoaa oivallisen kulissin henkilökohtaisten rasististen pyrkimysten ajamiseen -suojissa arvosteluilta.

Tilannetta ei helpota valtion ja poliisiylijohdon asenne. Hämärien lausuntojen antaminen ja yhtenäisen linjan puute lisäävät epävarmuutta ja ajavat etsimään selkeämpi vaihtoehtoja. Jos edes hallitus ei tiedä mitä mieltä se koko ajan kiristyvästä tilanteesta on, mihin voi tavallinen kadunmies tukeutua? Esimerkkinä tästä on Suomen korkeimman poliisivirkamiehen, poliisiylijohtaja **Seppo Kolehmaisen** lausunto Helsingin Sanomille 5.1.2016, joka tuntuu pitävän kansalaisryhmien harjoittamaa katupartiointia hyväksyttävänä toimintana, kunhan lakia ei rikota eikä leikitä poliisia. Yleinen näkymä on se, että kaikki vapaaehtoinen talkootyö on hyödyksi vaikeina aikoina. *”On positiivista, että kansalaiset ovat kiinnostuneita lähialueidensa turvallisuudesta ja osallistuvat turvallisuuskeskusteluun”,* Kolehmainen toteaa. Vastaava asennoituminen huokui pääministeri **Juha Sipilän** taannoisesta uudenvuoden puheesta, jossa oli tainnut junnujen kimppakyydit ja kansallismieliset oman elämänsä turvamiehet mennä sekaisin. Kolehmainen sentään muutti kantaansa myöhemmin kuun lopulla, saatuaan kritiikkiä sekä sisäministeri **Petteri Orvolta**, että suojelupoliisilta. Supon viestintäpäällikkö **Jyri Rantala** uskaltautui jopa varovasti myöntämään tietävänsä muutamista tapauksista, joissa katupartioilla on yhteyksiä ulkomaalaisvastaisiin liikkeisiin ja siksi *”katupartiointi ei välttämättä lisää turvallisuutta”.* Tämän jälkeen Kolehmainenkin oli kiirehtinyt sanomaan, ettei missään tapauksessa hyväksy rasistisia katupartioita, vetäen samalla selvän eron muun muassa päättäjäisviikonloppuina nuorista huolehtiviin vapaaehtoisiin ja venekerhoihin. Epäilemättä tarpeellinen lisäys.

Tämän kaltaisessa herkässä tilanteessa ei liene ihme, että kysymys valtion tiukemmasta puuttumisesta katupartiointiin jakoi vastaajajoukon lähes täsmälleen kahtia. Mitä tiukempi linja oikeastaan pitäisi sisällään? Eräs jo eläköitynyt rouva, selvästi haastateltavista tietäväisimpiä, oli erittäin pettynyt poliisin julkisuuteen tulleeseen viestintään. Hän jatkoi matkaansa puhisten rasististen ainesten tietoisesta hyysäämisestä. Joka tapauksessa yleinen mielipide oli, että mahdollisiin rikoksiin poliisin tulisi puuttua ripeästi ja kovalla kädellä. Oman käden oikeus tuomittiin poikkeuksetta ankarasti, varsinkin polttopulloiskut vastaanottokeskuksiin herättivät

järkytystä. Moni muisti teroittaa, ettei väkivalta ole ikinä ratkaisu. Katupartioinnin hyväksymisen ja tämän asenteen välistä ristiriitaa ei kuitenkaan nähty.

Naisten asialla, omalla agendalla

Jo aiemmin mainittu yksi katupartioiden kannattajien pääteeseistä on suomalaisten suojeleminen, etenkin suomalaisten naisten. Ei niin kovinkaan yllättäen, tämä hiljattain herännyt ritarillisuus ei ole vakuuttanut kaikkia Suomen matriarkkoja. Kuten eräs haastateltava asian tiiviisti ilmaisi: *"Me emme tarvitse ketään miehiä suojelemaan itseämme."* On kieltämättä totta, että ulkomaalaisten rikosten absoluuttinen määrä on kasvussa, mutta maahanmuuttajaväestöön suhteutettuna rikoksista epäiltyjen määrä on laskenut 25 prosenttia viimeisten kymmenen vuoden aikana. Näin sanoo Helsingin yliopiston alaisen Kriminologian ja oikeuspolitiikan instituutin **Petri Danielsson**. On erittäin valitettavaa, että varsinkin raiskaus- ja seksuaalirikostilastoissa ulkomaalaista maahanmuuttajaa epäiltiin suuressa osassa tapauksia, ensin mainituissa 16,9 prosenttia ja jälkimmäisissä11,7 prosenttia (luvut 1.9.2015). On hyvä pitää mielessä, että nuoret miehet tekevät enemmän rikoksia kuin naiset ja iäkkäämmät, ja maahanmuuttajista suuri osuus on nimenomaan nuoria miehiä. Kuitenkin viime vuonna maahan tulleista yli 32 000 turvapaikanhakijasta vain **0,08 prosentin** edes epäillään syyllistyneen raiskauksiin. Viime vuoden kiihtynyttä siirtolaisvirtaa ei ainakaan lukujen perusteella voi siis syyttää raaistuneesta nettikirjoittelusta ja vihamielisen ilmapiirin yleistymisestä.

Ratkaisu koko länsimaista maailmaa koettelevaan tiukentuvaan siirtolaispolitiikkaan ei ole lietsoa epäilystä muukalaisiin tai maalailla liioiteltuja uhkakuvia. Siirtolaiset ovat niin pieni vähemmistö, että heidän syyttämisensä jostain suuremmasta yksittäisestä ongelmasta sivuuttaa keskeisimmän osan

ongelmaa. Tämän takia esimerkiksi feministiset järjestöt ja naisten puolestapuhujat eivät keskity maahanmuuttajiin ja turvapaikanhakijoihin läheskään samalla kiihkolla kuin vasta viime aikoina valpastuneet nuoret miehet. Tämä ei ole hyväksyntää tai peittelyä, vaan priorisoimista, keskittymistä suurempaan osaan esimerkiksi seksuaalirikollisuutta. Jokainen naispuolinen haastateltava näkikin puheet suojelemisesta tekopyhyytenä, jopa sanoen olevansa enemmän huolissaan Turussa pyörivistä katupartioista kuin mistään määrästä siirtolaisia. Jo viime lokakuussa Turun Sanomissa julkaistu mielipide kerää tästä tärkeimmät ajatukset yhteen: *”Ei pelotella lapsiamme sillä, että tietynlaiset ihmiset olisivat vaarallisia. Että ihonväri tekisi ihmisestä raiskaajan. Kahdesta syystä. Ensiksi: se ei ole totta. Toiseksi: en usko että maailma on kovin onnellinen paikka kasvaa, jos se täyttyy pelolla ja pelottelulla. Millainen elinympäristö on nuorella tytöllä, jota on varoitettu, että hänet saatetaan raiskata matkalla koulusta kotiin? -Älkää käyttäkö suomalaisia naisia rasisminne pönkittäjänä.”*

Vaikka jättäisimmekin huomiotta puolustettavien haluttomuuden tulla puolustetuksi, ja vaikka taustalla olisivat puhtaat ja rehelliset syyt, emme voi sivuuttaa huolta henkilöistä, ketkä näinkin pyyteettömästi haluavat toimia nykyajan pilottitakkisina Robin Hoodeina. Poliisihallituksen mukaan toiminnalle ei ole lain mukaan estettä, sillä liikkumisen vapaus on taattu kansalaisille jo perustuslaissa. Mutta parantaako kansalaisten turvallisuudentunnetta rasistisia piirteitä omaava väkivaltaistaustaisten miesten järjestö, jonka perustaja on järjestön omien Facebook-sivujen mukaan aatteiltaan kansallissosialisti? Aamulehden tekemän selvityksen mukaan monilla Soldiers of Odinin solujen johtohenkilöillä on tilillään useita rikostuomioita, viimeisimmät vuoden 2015 syksyltä. Lisäksi Tampereen osastoon kuuluu lukuisia jäseniä, joilla on kontollaan tuomioita naisten pahoinpitelystä. Vaikka kaikki eivät tuomittuja olekaan, tekee hallaa minkä tahansa organisaation uskottavuudelle, jos sen kärkihahmot tunnetaan väkivaltarikoksista. Sitäkin enemmän, jos ykkösasiana on rauhan ja stabiiliuden ylläpito.

Kiinnostaako yhteiskuntarauhan puolustaminen? Ryhdy poliisiksi

Nykymuotoinen länsimainen demokratia on meidänkin edustamassamme yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa pelkistetysti ymmärretty valtion rajojen sisäiseksi väkivaltamonopoliksi. Voi olla liian inhorealistista väittää, että yhteiskuntamme jatkuvuus ja turvallisuus ovat riippuvaisia ainoastaan kansalaisten pelosta joutua rangaistavaksi, ja tätä rangaistusjärjestelmää valvovista ja ylläpitävistä poliiseista ja armeijasta. Varmaa on ainakin se, että tämä vastuu ei kuulu rikollistuomioita saaneille harhautuneille nuorille miehille, niin varmoja kuin he asiansa oikeamielisyydestä olisivatkin.

Poliisin ammattiin kuuluu pitkällinen koulutus, jossa muun muassa vaaditaan jättämään henkilökohtaiset mielipiteet tehtyjen päätösten ulkopuolelle. Vaikka tässä ei aina onnistuta, on olemassa sisäinen tutkinta ja muut elimet, joiden toimenkuvaan kuuluu rangaista mahdollisesta aseman väärinkäytöstä. Vastaavaa rangaistusjärjestelmää ei Odinin sotureilla tai muillakaan oman elämänsä koppalakeilla ole. Valta ilman vastuuta johtaa helposti väärinkäytöksiin, emmekä voi valitettavasti luottaa ihmisten luontaiseen hyväntahtoisuuteen rauhan ylläpidossa. Helsingin poliisilla on parhaillaan menossa kampanja maahanmuuttajataustaisten hakemisesta palvelukseen. Apulaispäällikkö **Ilkka Koskimäki** toivoo heidän tuovan mukanaan muuan muassa kulttuurituntemusta ja kielitaitoa. Tällä hetkellä maahanmuuttajia ei hakeudu poliisin töihin juuri lainkaan. Juuri tämänlaisilla pitkän tähtäimen projekteilla kurotaan umpeen henkistä kuilua kantaväestön ja siirtolaisten välillä, eikä muistuttamalla joka välissä heidän tuomistaan potentiaalisista vaaroista.

Oman poliittisen historian laitoksemme **Matti Välimäki** ihmettelee teoksessa *Jytky* (2012), miten suhtautuminen maahanmuuttoon on vuonna 2011 yhä penseämpää, vaikka vielä 2007 todettiin suomalaisten asennoitumisen maahanmuuttoa ja maahanmuuttajia kohtaan olleen myötämielisintä kahteenkymmeneen vuoteen. Sama linja on jatkunut jo viisi vuotta. Voi olla, että kuuluisa hiljainen enemmistö voi olla vaiti juuri sen takia, ettei ole varma faktoista ja taustoista joka suunnasta tulevan informaatiovyöryn hämmentämä. Äänekäs vähemmistö taas sanoo liikaakin, koska on liian varma itsestään. Helpotukseksi löytyi myös paljon heitä, jotka ovat todella ottaneet aiheesta selvää ja muodostaneet omat mielipiteensä rauhallisen harkinnan perusteella. Nämä ovat niitä henkilöitä, joihin eivät tarkoituksellisen provosoivasti asetellut kirjoitukset vaikuta, mutta he ovat samalla niitä, jotka varovat liiallisen vahvoja ulostuloja peläten ystävyyssuhteidensa kärsimistä, tai yksinkertaisesti välttelevät harmillisen vaikeaa aihetta. On jokaisen oma päätös ottaako kantaa vai ei, mutta tänä informaation aikakautena tietämättömyys on valinta.

#Pelaamine #Nöyryyttämine

Teksti Salla Jantunen
Kuvat Erika Takku

P-klubin perinteikäs peli-ilta oli kokea valtaisan takaiskun Kritiikin vallatessa TYY:n kappelin. Onneksi tarmokas uusi hallituksemme ei luovuttanut tästä epäonnekkaasta sattumasta huolimatta ja klubin innokkaimmat pelurit löysivätkin tiensä Toimistolle pelien ja herkkujen houkuttelemana. Myös Lexin vanhan toimiston lainaaminen tuli todella tarpeeseen, sillä ilta säilytti jo syksyllä saavuttamansa suosion ja keräsi molemmat tuvat täyteen pelaajia.

ILLAN KIISTATON vetonaula oli strategiapeli Diplomacy, joka jaksoi viihdyttää klubin miespuolista jäsenistöä yli puoleen yöhön. En lähde puimaan sen pelillisiä käänteitä tai ominaisuuksia sen enempää, sillä ensinnäkin en päässyt siitä jyvälle ja toiseksi keskityin ennemmin nöyryyttämään tovereitani itselleni uudessa tuttavuudessa, Spyfall-pelissä. Pelin tarkoituksen onnistuneesti kiteyttää lautapeliopas.fi -sivuston **Mikko Saari**: ”Pelin idea on hyvin yksinkertainen: pelaajat ovat henkilöitä jossain paikassa (vaikkapa pankissa, koulussa, risteilylaivalla, ristiretkellä, avaruusasemalla tai autokorjaamolla) paitsi yksi, joka on vakooja, joka ei tiedä mistään

mitään. Vakoojan tehtävänä on keksiä, missä ollaan, muiden tehtävänä on savustaa vakooja esiin ennen sitä." Pelaajat siis kyselevät toisiltaan enemmän tai vähemmän yksityiskohtaisia kysymyksiä, joihin tulee vastata mahdollisimman salaperäisesti, kuitenkin vähän joko olinpaikastaan tai ammatistaan paljastaen. Spyfall on älypeli, jossa pärjätäkseen on omattava tiukka pokerinaama, jonkin verran stressinsietokykyä ja vikkelämmät hoksottimet kuin kanssapelaajilla.

MIELESTÄNI illan suosio kielii alkoholittomien tapahtumien tarpeellisuudesta P-klubin muuten kosteahkossa tapahtumakalenterissa. Toisaalta saattaa klubilaisia peli-iltaan vetää myös ainutlaatuinen tilaisuus päästä nöyryyttämään kollegoita erinäisten seurapelien tiimellyksessä. Oli syy mikä tahansa, väittäisin että peli-illassa on ihmisen hyvä olla – oli sitten fuksi tai yliopistoelämään jo pidempään tutustunut opiskelija.

Peli-illassa desibelit kohosivat jopa 99 saakka, mikä vastaa kuuloliitto.fi mukaan konsertin tuottamaa melua ja 99 db melussa saisi olla maksimissaan 15 minuuttia.

1. Ketä vastaan haluaisit pelata Trivial Pursuitia? Miten pelissä kävisi?
2. Mikä peli P-klubin tulisi hankkia?
3. Mikä on lempipelisi?
4. Nimeä vähintään yksi huono häviäjä klubista.

Tony Lappi-Seppälä-Sánchez – *1. vuoden opiskelija, joka tietää TP:ssa kaiken, paitsi ne vihreät kysymykset*

1. Pelaisin sitä jotain viisasta vastaan, kun on pyörätuolissa (toimittajan lisäys: Stephen Hawking). Uskoisin pelin päättyvän tasan.
2. Crazy Alias (toimittajan korjaus: Party Alias)
3. Lempipelini on Trivial Pursuit.
4. Klubissa huonoin häviäjä on Siiri Lohko.

Kira Heikelä – *1. vuoden opiskelija, joka ihastui Ihmisoikeuspeliin*

1. Pelaisin Erika Takkua ja Vilma Kiviojaa vastaan, koska heidät voittaisin.
2. Klubin pitäis hankkia Alias.
3. Cards Against Humanity
4. Siiri Lohko

Heidi Wirkkala – *2. vuoden opiskelija, jolla oli vaikeuksia peitellä salaista identiteettiään Spyfall-pelissä*

1. Haluaisin pelata jotain Rajat kiinni -henkistä tyyppiä vastaan, koska haluaisin voittaa sen ja nauraa sille.
2. Monopoly
3. Monopoly
4. Aleksi Blomqvist

Verikoiria ja virkamiehiä
Terroria sortokauden Suomessa

Teksti Roope Kinisjärvi

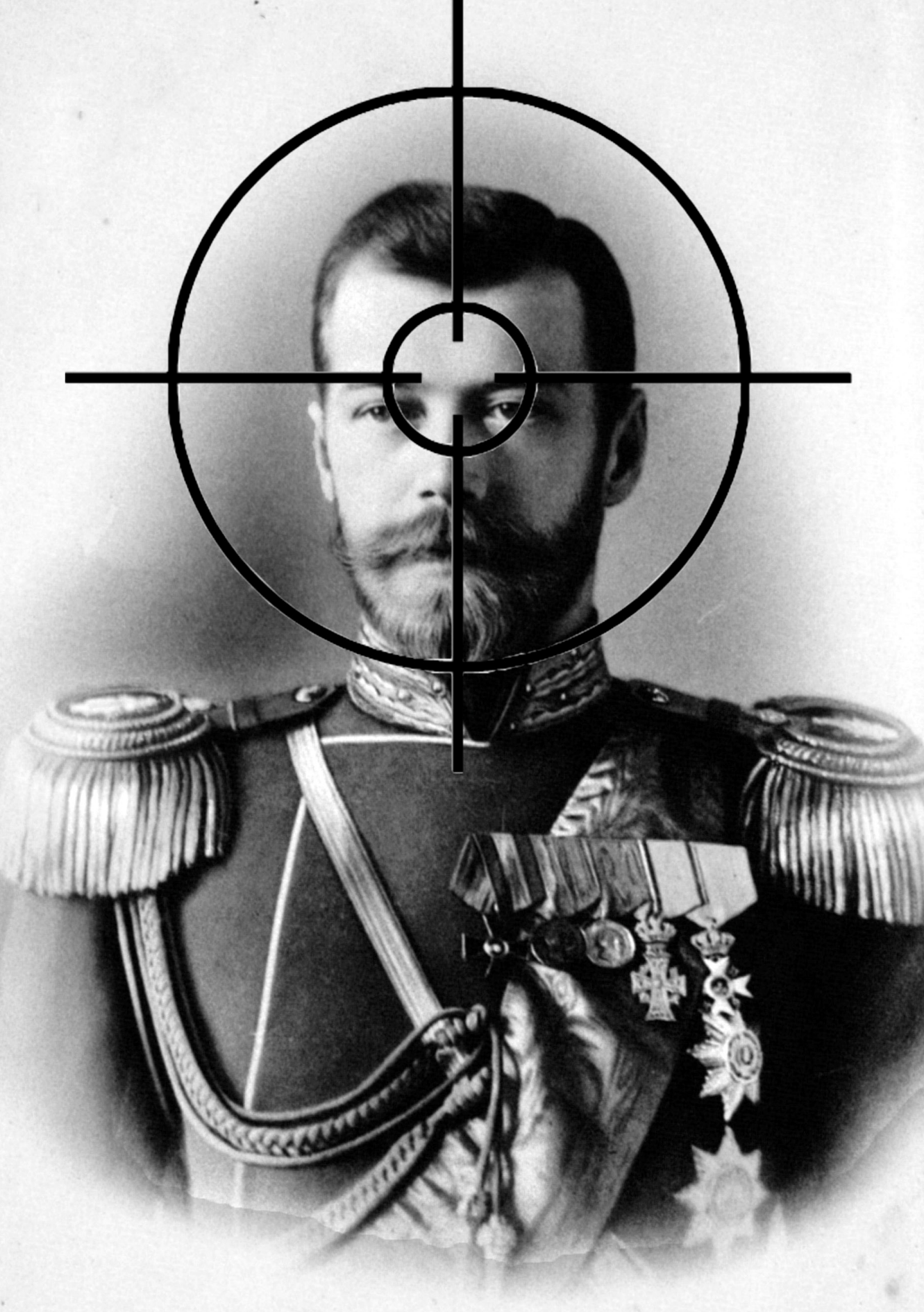
Eugen Schaumania pidetään suurena sortovuosien vapaustaistelijana, joka uhrasi itsensä Suomen puolesta. Bobrikovin murha ei kuitenkaan ollut ainoa poliittinen väkivallanteko sortovuosien Suomessa. Vuonna 1905 Suomi ei ollut lintukoto.

Terrorismilla tarkoitetaan yksilön tai ryhmän harjoittamaa väkivaltaa, jolla pyritään herättämään kauhua valtaapitävissä ja kansalaisissa ja siten vaikuttamaan politiikkaan ja päätöksentekoon. Kaikki terrorismi on pohjimmiltaan poliittista, oli se sitten separatistista, nationalistista tai uskonnollista. Terrorismi yhdistetään nykypäivänä lähes yksinomaan islamistijärjestöjen suorittamiin itsemurhaiskuihin ja autopommeihin. Mutta on sitä terrorismia ja poliittisia murhia ollut Suomessakin.

Esimerkkeinä suomalaisesta terrorismista muistetaan lähinnä sisällissodan punainen ja valkoinen terrori sekä Lapuan liike, mutta ennen kaikkea **Eugen Schaumanin** kesäkuussa 1904 suorittama kenraalikuvernööri **Nikolai Bobrikovin** murha. Bobrikovin murha käynnisti Suomen suurruhtinaskunnassa poliittisen väkivallan aallon, jota ei aikaisemmin ollut eikä sen jälkeen ole rauhan aikana koettu. Suomen ja Pohjoismaiden historian dosentti **Teemu Keskisarjan** mukaan ”Vuoden 1905 tienoilla Suomen suurruhtinaskunta oli terrorismin potentiaalinen pikkujättiläinen”.

Sorretut vievät politiikan kaduille

Vuonna 1905 Venäjän keisarikunnassa kuohui. Sota Japania vastaan oli tappiollinen, ympäri valtakuntaa

”Vuoden 1905 tienoilla Suomen suurruhtinaskunta oli terrorismin potentiaalinen pikkujättiläinen”

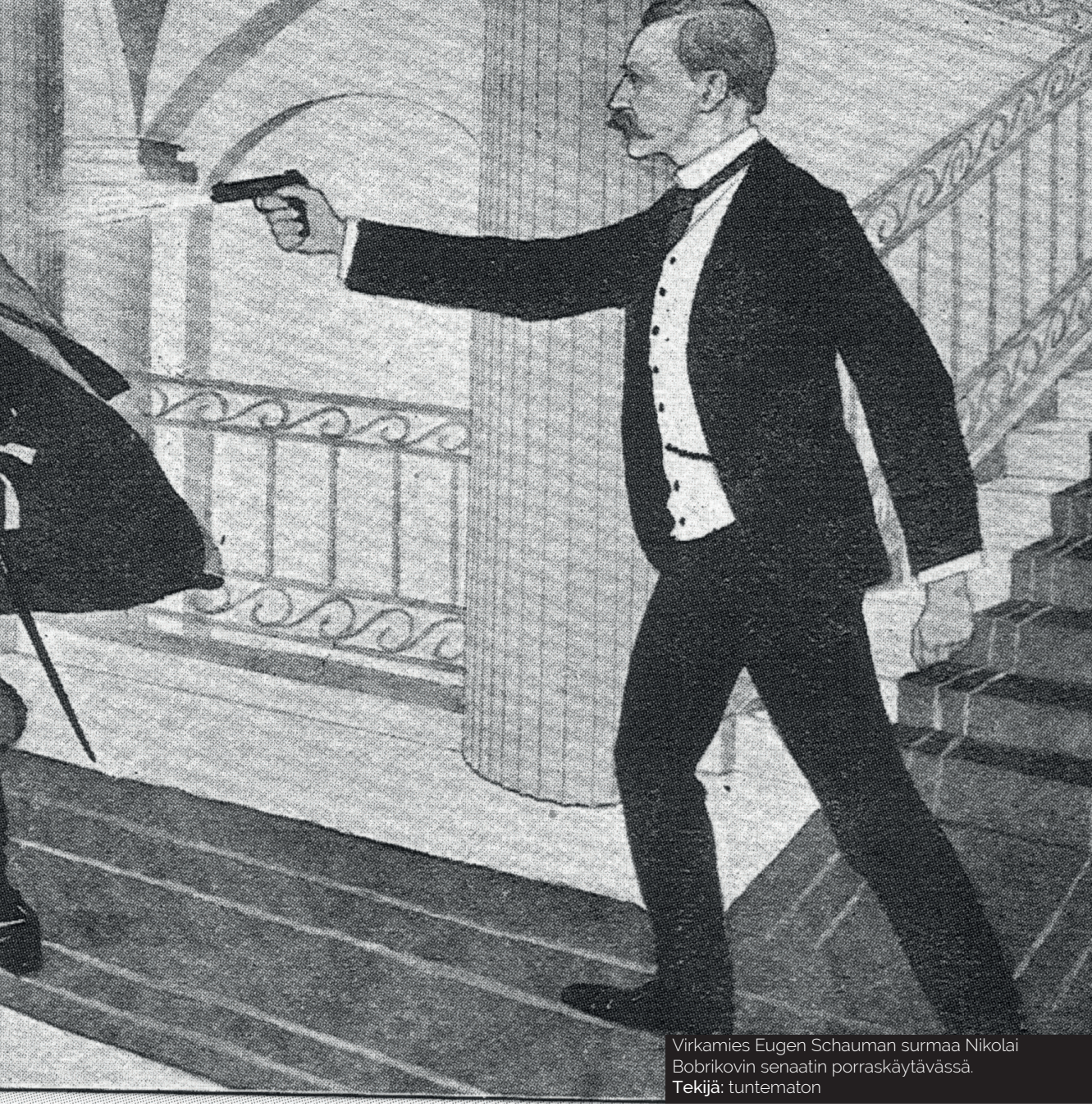

syntyi lakkoliikkeitä ja vaatimuksia demokraattisista uudistuksista. Tammikuussa niin kutsuttuna verisunnuntaina armeija ampui Pietarin Talvipalatsille kokoontuneita rauhanomaisia mielenosoittajia, jotka pyrkivät viemään keisari **Nikolai II**:lle osoitettua anomusta. Verisunnuntain tapahtumat laukaisivat mellakoita ja lakkoja joka puolella keisarikuntaa. Tapahtumat lopulta johtivat keisarin itsevaltiuden kumoamiseen ja Venäjän siirtymiseen perustuslailliseen monarkiaan.

Lakkoliike levisi myös Suomen suurruhtinaskuntaan. Loka-marraskuun suurlakon seurauksena ja tilanteen rauhoittamiseksi kansansa nurkkaan ajama keisari lopetti venäläistämistoimet marraskuun manifestilla.

Suurlakko ei suinkaan ollut ainoa, saati sitten radikaalein, mielenilmaus kuusi vuotta kestäneitä venäläistämistoimia, ts. sortovuosia, vastaan. Vaikka myöntyvyyslinja keisaria kohtaan olikin enemmistön suosima vaihtoehto ensimmäisellä sortokaudella, synnytti helmikuun manifesti myös ääriaineksia, jotka kuulostavat nykysuomalaisille vierailta. Suomi ei olekaan aina ollut lintukoto, turvassa terrorismilta.

Suomalaiset olivat osoittaneet tyytymättömyyttä venäläistämistoimia vastaan jo aikaisemminkin, vuoden 1905 suurlakko oli vain

Virkamies Eugen Schauman surmaa Nikolai Bobrikovin senaatin porraskäytävässä.
Tekijä: tuntematon

aktivismin loppuhuipennus. Vuonna 1904 mitta tuli lopullisesti täyteen, politiikka siirtyi virastoista kaduille, sanoista tekoihin. Passiivisen vastarinnan rinnalle syntyi aktiivinen toiminta. Aktiivisen vastarinnan valitsivat ne, jotka olivat kyllästyneet sekä senaatin viralliseen myöntyvyyslinjaan että passiiviseen vastarintaan.

Sortokauden tyytymättömyys henkilöityi kenraalikuvernööri Bobrikoviin, joka sai Suomessa diktaattorin oikeudet vuonna 1903. Monissa kapakkakeskusteluissa haudottiin enemmän tai vähemmän tosissaan kenraalikuvernöörin murhaa. Suomen historian kuuluisimman attentaatin toteutti salamurhaajaksi epätodennäköinen, puolikuuroutensa vuoksi syrjäänvetäytyvä pikkuvirkamies Eugen Schauman.

Lukiopoikien radikaali leikki

Bobrikovin salamurhaa oli suunnitellut myös toinen epätodennäköinen taho. Helsingin Suomalaisen Reaalilyseon opiskelijoista koostunut joukko, joka myöhemmin tultaisiin tuntemaan Verikoirina, oli myös aikeissa surmata Bobrikov. Lukiolaispojat olivat Bobrikovin surman aikaan vain 15-17 –vuotiaita. Tuo ryhmä toimi muun muassa Suomen Aktiivisen

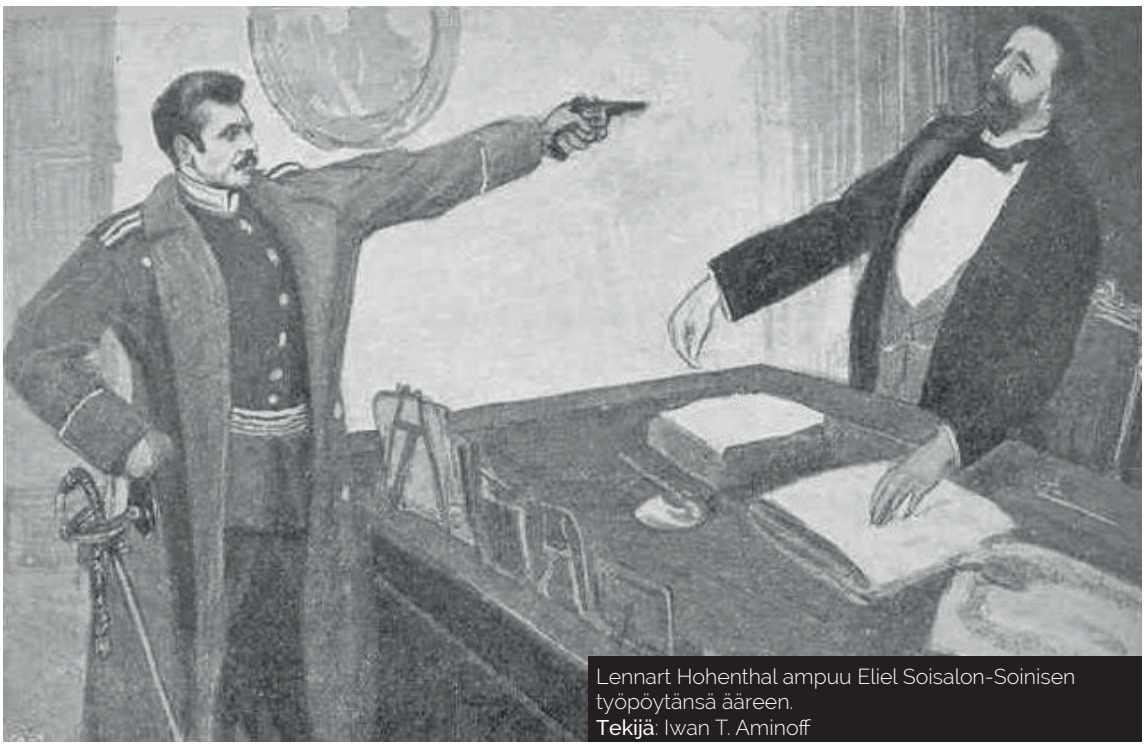
Vastustuspuolueen ja Kagaalin kaltaisten vastarintajärjestöjen juoksupoikina, toimittaen viestejä ympäri Helsingin maanalaisia aktivistiverkostoja. Juoksupoikina toiminen ja kasakoiden kivittäminen mellakoissa ei ilmeisesti tyydyttänyt poikien adrenaliininjanoa ja kostonhimoa venäläishallintoa vastaan. Ryhmä suunnitteli murhaavansa pommilla kenraalikuvernööri Bobrikovin Uspenskin katedraalissa tämän kumartuessa rukoilemaan alttarille. Pojat tekivät jopa tiedusteluretken jumalanpalvelukseen venäläiset tytöt kainaloissaan epäilysten häivyttämiseksi. Suunnitelmaa ei kuitenkaan pantu täytäntöön, pakoreittiä oli lähes mahdoton varmistaa, eikä lukioikäisistä ollut vielä marttyyreiksi.

Verikoirien ensimmäinen uhri ei suinkaan kuulunut venäläistämisen toimeenpaneviin voimiin, vaan oli 20-vuotias viilari **Arvo Virtanen**. Virtanen oli päinvastoin itsekin aktivisti, jota oli kuulusteltu kuvernööri **Mjasojedovin** murhayrityksestä, joka oli sattunut Viipurissa maaliskuun 1905 lopulla. Virtanen pääsi poliisin huostasta epäilyttävän nopeasti, mikä herätti epäilyksiä hänen petturuudestaan. Virtanen päätettiin ottaa päiviltä, ja Verikoirat teloittivat hänet huhtikuun 8. päivänä. Verikoirat saivat ilmeisesti toimeksiannon työväenliikkeen aktivisteilta. Teko oli huolellisesti suunniteltu, eikä poliisi päässyt koskaan murhaajien jäljille.

Muut Verikoirien iskut kohdistuivat lainvalvojiin. Syksyn 1905 aikana Verikoirat murhasivat kolme venäläistetyn poliisilaitoksen edustajaa: konstaapeli **Forstenin**, santarmialiupseeri **Denisukin** ja konstaapeli **Mitrofanovin**. Suomalainen konstaapeli Forsten ei ilmeisesti ollut murhan alkuperäinen kohde, vaan oli joutunut sijaiskärsijäksi Verikoirien metsästysreissulla öiseen Kaivopuistoon. Verikoirat eivät jääneet näistäkään teoista kiinni.

Aktivistipuolue vihjasi Verikoirille myös Nikolai II:n olevan hieman toisenlaisella metsästysmatkalla Karjalan kannaksella syyskuun loppupuolella. Metsästyksen tuoksinnassa salamurha olisi helppo toteuttaa. Muutama Verikoirien aktiivijäsen lähti kiireellä suorittamaan suunnitelmaa, joka todettiin nopeasti täydellisen epäonnistuneeksi. Verikoirilla oli kyllä myrkkykapselit mukanaan mahdollisen kiinnijäämisen varalle, mutta salamurhaajien päästessä perille kannaksen kunnaille, keisari oli jo ehtinyt palata Pietariin jänis ja kettu saaliinaan. Verikoirat sen sijaan joutuivat palaamaan Helsinkiin tyhjin käsin.

Verikoirat tekivät myös pommi-iskun Eerikinkadulla sijaitsevaan poliisilaitokseen. Iskun ainoiksi uhreiksi jäivät noin kolmesataa ikkunaruutua, jotka pirstoutuivat paineaallon voimasta.

Lennart Hohenthal ampuu Eliel Soisalon-Soinisen työpöytänsä ääreen.
Tekijä: Iwan T. Aminoff

“Iskun ainoiksi uhreiksi jäivät noin kolmesataa ikkunaruutua”

Verikoirien pommi-isku oli vain yksi esimerkki suomalaisten aktivistien lähes surkuhupaisasta ammattitaidottomuudesta, mitä tuli pommien viritämiseen. Eräs aktivisti **Artturi Salovaara** yritti surmata salaneuvos **Vladimir Deutrichia** heittämällä tätä kohti sardiinipurkkiin rakennetun pommin. Sardiinipurkki ei tehnyt juurikaan vahinkoa Deutrichiin, vaan hän haavoittui vain lievästi sääreen. Käsiaseet olivatkin suomalaisten terroristien suosiossa helppokäyttöisyytensä vuoksi. Salovaara avustettiin pakoon Pohjois-Amerikkaan, johon suuri osa muistakin aktivisteista pakeni sortovuosien jälkeen.

Epäonnisia attentaatteja

Verikoirat eivät suinkaan olleet ainoita, joita Suomen Aktiivinen Vastustuspuolue usutti tekemään iskuja sortajia vastaan vuonna 1905. **Lennart Hohenthal** olisi saattanut jäädä Eugen Schaumanin sijasta historiankirjoihin Bobrikovin murhaajana. Hohenthal ja Schauman sopivat, että mikäli Schauman ei murhaisi Bobrikovia määräaikaan mennessä, siirtyisi tehtävä Hohenthalille. Schaumanin onnistuttua Hohenthal surmasi prokuraattori **Eliel Soisalon-Soinisen**, joka ylimmän oikeusvallan hallitsijana edusti aktivisteille sortovallan edustajaa. Hohenthal ei kuitenkaan saanut Schaumanin kaltaista mainetta, sillä suomalaisen perheellisen virkamiehen murhaaminen tämän omassa kodissaan herätti kunnioituksen sijasta paheksuntaa suomalaisessa eliitissä. Hohenthal ei myöskään sovittanut tekoaan itsemurhalla, kuten Schauman ja siten ansainnut marttyyrin mainetta.

Aiemmin mainittu **Matti Reinikan** yritys murhata kuvernööri Mjasojedov Viipurissa ja **Asarias Hjortin** pommi-isku kuvernööri Papkovia vastaan Hämeenlinnassa epäonnistuivat ja molemmat jäivät kiinni. Reinikka osui Mjasojedovia vain pakaraan ja Hjortin ilotuliteruudista tehty pommi jäi tehottomaksi. Sen sijaan **Kalle Procopé** onnistui surmaamaan santarmieverstiluutnantti **Kramarenkon** Viipurissa. Hän oli myös ollut avustamassa Matti Reinikkaa Mjasodejovin attentaatissa.

Procopé tuomittiin hirtettäväksi Viipurin piirisotaoikeuden päätöksellä, vaikka kuolemanrangaistusta ei ollut pantu Suomessa täytäntöön vuoden 1825 jälkeen. Kuolemanrangaistus olikin mahdollista langettaa vain valtiollisista rikoksista sotatuomio-tuomioistuimen kautta. Kuolemanrangaistusta päästiinkin toteuttamaan seuraavan kerran vasta vuonna 1918, sillä Nikolai II armahti Procopén ja muunsi tämän rangaistuksen pakkotyöhön.

Ei kansallissankareita

Vuoden 1905 suomalaisista aktivistiterroristeista ei syntynyt samanlaisia legendoja kuin Eugen Schaumanista. Syitä tähän on monia. Kukaan terroristeista ei kokenut marttyyrikuolemaa, kaikki eivät edes jääneet kiinni. Nimettömiä sankareita on vaikea palvoa. Esimerkiksi Verikoirista tiedetään todella vähän, sillä he selvisivät teoistaan rangaistuksitta ja lupasivat toisilleen pysyä vaiti vuosien 1904-1905 tapahtumista.

Toiseksi, terroristien uhrit olivat profiililtaan selkeästi kenraalikuvernööriä vähäpätöisempiä. Kuvernöörienkin murhayritykset epäonnistuivat. Yleinen mielipidekään ei useimmiten ollut terroristien puolella. Varsinkin Verikoirien toimittamat poliisisurmat tuomittiin, sillä eiväthän poliisit olleet venäläistämistoimista vastuussa. Sen sijaan Nikolai II:n murhan onnistuminen olisi tuonut lyseolaispojille välittömästi legendastatuksen ja muistomerkin, kuten Eugen Schaumanillekin.

Artikkelissa on käytetty lähteenä Teemu Keskisarjan teosta Vääpeli T:n tapaus ja muista kertomuksia suomalaisesta terrorista (Atena, 2010)

Maailmankuulu kuvataiteilija Frida Kahlo on kulmakarvoineen vahvasti esillä myös Guadalajarassa.

Guadalaraja

- tequilaa, tacoja ja p**keleen sombrerot

Teksti ja kuvat Susanna Kujanpää

Palasin Väli-Amerikkaan tutustuakseni paremmin sen suurimpana *juega vivona* eli itsestään liikoja luulevana pelurina tunnettuun Meksikoon, tähän tacojen ja tequilan luvattuun maahan. Maa on kulttuuriltaan, kieliltään ja luonnonvaroiltaan valtavan rikas, mutta juuri tämän monimuotoisuuden hallinta on sujunut sen instituutioilta varsin vaihtelevasti. Kielitaidon kehittämisen lisäksi Meksikon yhteiskunnallinen konfliktuaalisuus olikin yksi pääsyy valintaani. Halusin oppia, millaista on elää maassa, jossa iso osa kansalaisista kokee niin syvää epäluottamusta valtiohallintoon, että esimerkiksi kansainvälistä hurrikaanivaroitusta seuranneet evakuoinnit ja zikavirusvaroitukset nähdään vain osana hallituksen juonia.

ITESO – laatuopetustako lattareissa?

SEULOIN PAIKALLISIA yliopistoja niiden opintotarjonnan perusteella, ja päädyin lopulta hakemaan ISEP-järjestön kautta Guadalajaran jesuiittayliopisto ITESOon rauhan- ja konfliktintutkimuksen opintojen perässä. Kampusalue on utopistisen vehreä keidas tlaquepaquelaisen teollisuusalueen, 8–kaistaisten moottoritien ja köyhälistönaapurustojen keskellä. Yliopiston yksityisyys näkyy sen muurien ympäröimän metsäkeitaan lisäksi myös muualla: tarjolla on ”ilmaiseksi” (= tutkinto maksaa n. 26 000 €) kymmenittäin erilaisia urheilutiimejä ja henkilökohtaista valmennusta, keskusteluryhmiä, vaelluksia, leirejä ja vapaaehtoisprojekteja. Professorit ovat asiastaan kiinnostuneita, pedagogisesti päteviä ja motivoituneita: he jopa saapuvat luennoilleen, minkä moni lattareissa opiskellut voi todeta olevan kaukana itsestäänselvyydestä. Kotitehtäviä ja välitenttejä on todella paljon, eikä ainakaan minua espanjaksi opiskelevana vaihto-opiskelijana päästetä muita helpommalla. Läsnäolopakko luennoilla on yleensä 80 %, jonka vuoksi opiskeluun kuluu täällä yllättävän paljon aikaa. En kuitenkaan sanoisi vaatimustason olevan turkulaista vastinettaan korkeammalla. Täällä myös politiikan opiskelija pääsee ekskursioille luonnontieteilijöiden tapaan: en malttaisi odottaa pääsyä esimerkiksi pääkaupunki Méxicon slummeihin ja vankiloihin Köyhyys, marginalisaatio ja kehitys-kurssin osana.

VAIHTONI ALKU ei todella sujunut kuten sen olin suunnitellut: flunssaisena lentämisestä johtuvien korvien painevammojen lisäksi onnistuin nappaamaan matkalla sekä sikainfluenssan että keuhkotulehduksen. Tämä herttainen kimppa yhdistettynä Guadalajaran kuivuuteen, pölyisyyteen ja korkeuteen merenpinnasta (1600 m) sai aikaan aikamoiset *Prkln sombrerot* -fiilikset, mutta sairauden hellitet-

tyä alkoi mielikin muuttua. Viimeiset pari viikkoa täällä on mennyt jo todella hyvin, ja olen ollut erittäin tyytyväinen valintaani. Valitsemani kurssit ovat olleet erittäin mielenkiintoisia ja ovat auttaneet ymmärtämään maan tilannetta huomattavasti jo nyt. Etenkin kriminologiaa opettava erittäin persoonallinen, myös osavaltion yleisenä syyttäjänä työskentelevä professorini on opettanut paljon. Luennoilla on käsitelty muun muassa vinkkejä tehokkaaseen itsemurhaan ja rikoksista selviytymiseen (niin uhrina kuin tekijänä), huumelakien hallussapitomäärien kiertämiseen, kidutukseen ja muihin mitä mielikuvituksellisimpien rikosten tekemiseen. Kurssilla on valotettu myös yleisemmin Meksikon oikeusjärjestelmää ja lakeja sekä México erityislaatuisuutta.

"Kampusalue on utopistisen vehreä keidas tlaquepaquelaisen teollisuusalueen, 8–kaistaisten moottoritien ja köyhälistönaapurustojen keskellä."

Kaupunki on tällä hetkellä koko maan ainut paikka, jossa esimerkiksi abortti, eutanasia ja tasa-arvoinen avioliitto ovat laillisia.

Open bar ja muut opiskelijakulttuurin ihanuudet

OPISKELIJOIDEN VÄLILLÄ ITESOssa vallitsee erittäin hyvä henki, ja opiskelijat viettävät varsin paljon aikaa yhdessä myös vapaa-ajalla. Myös vaihto-opiskelijat pitävät tiiviisti yhteyttä toisiinsa, joten yksin ei jää, vaikkei espanja vielä kunnolla taipuisikaan. Meksikolainen opiskelijakulttuuri on rentoa, elämäniloista ja ainakin tähän mennessä varsin tequilapainotteista. Iso osa opiskelijakemuista järjestetään yleensä muutaman euron hintaisena *Open Barina*, jossa tarjolla on aina vähintäänkin tequilaa tai mezcalia. Guadalajara on Meksikon toiseksi suurin kaupunki, jossa on mistä valita: baareja, ravintoloita, teattereita, kuntosaleja ja muita harrasteita löytyy aivan joka lähtöön. Lisäksi täällä toimii useita opiskelijoiden viihdyttämiseen ja työllistämiseen keskittyviä yrityksiä, jotka järjestävät bileitä, retkiä ja rantamatkoja. Kaupungista on myös helppo matkustaa yksin muualle Meksikoon sen keskeisen sijainnin vuoksi. On tosin huomioitava, että 220 km bussimatka voi tarkoittaa ajassa parhaimmillaan jopa seitsemää tuntia. Julkinen liikenne onkin Guadalajaran ja monien muiden lattarikaupunkien

heikkous: bussien reittitietoja ei juuri saa kuin kyselemällä, kaupunkijunaverkosto toimii kehnonlaisesti ja niin virallisia kuin pimeitäkin takseja saa pelätä. Suurin osa ITESOn opiskelijoista kulkeekin joko isin antamalla katumaasturillaan tai uberilla, joka onkin äärimmäisen kätevä keino liikkua tässä 4,4 miljoonan ihmisen kaupungissa.

ELÄMÄ TÄÄLLÄ Meksikossa on alkanut muuttumaan mukavasti normaaliksi arjeksi, eikä jokaviikkoinen mariachi-musisointi, sombreron käyttö, *luchador*-maskit päässä painiminen ja järjettömän tulisten chilien syömien enää tunnu erikoiselta. Myös oman fyysisen tilan käsitteeni on pienentynyt noin 5 m2 verran. Vaikka maan ongelmat ovat näkyviä erityisesti ITESOn ihanasta kuplasta pois kurkistaessa, voin hyvillä mielin suosittaa Latinalaiseen Amerikkaan lähtöä kaikille mielensä avartamista halajaville klubilaisille. Tämä aikanaan Columbus & co:n tahrima alue on niin kaunis ja monimuotoinen, että sen ymmärtämiseksi on tultava tänne valmiina oppimaan ja avartamaan maailmankuvaansa – edes yhden puolivuotisen verran.

Agave azul: Meksikon kansallisjuoma alkutekijöissään.

Meikä ja uusia kamuja.

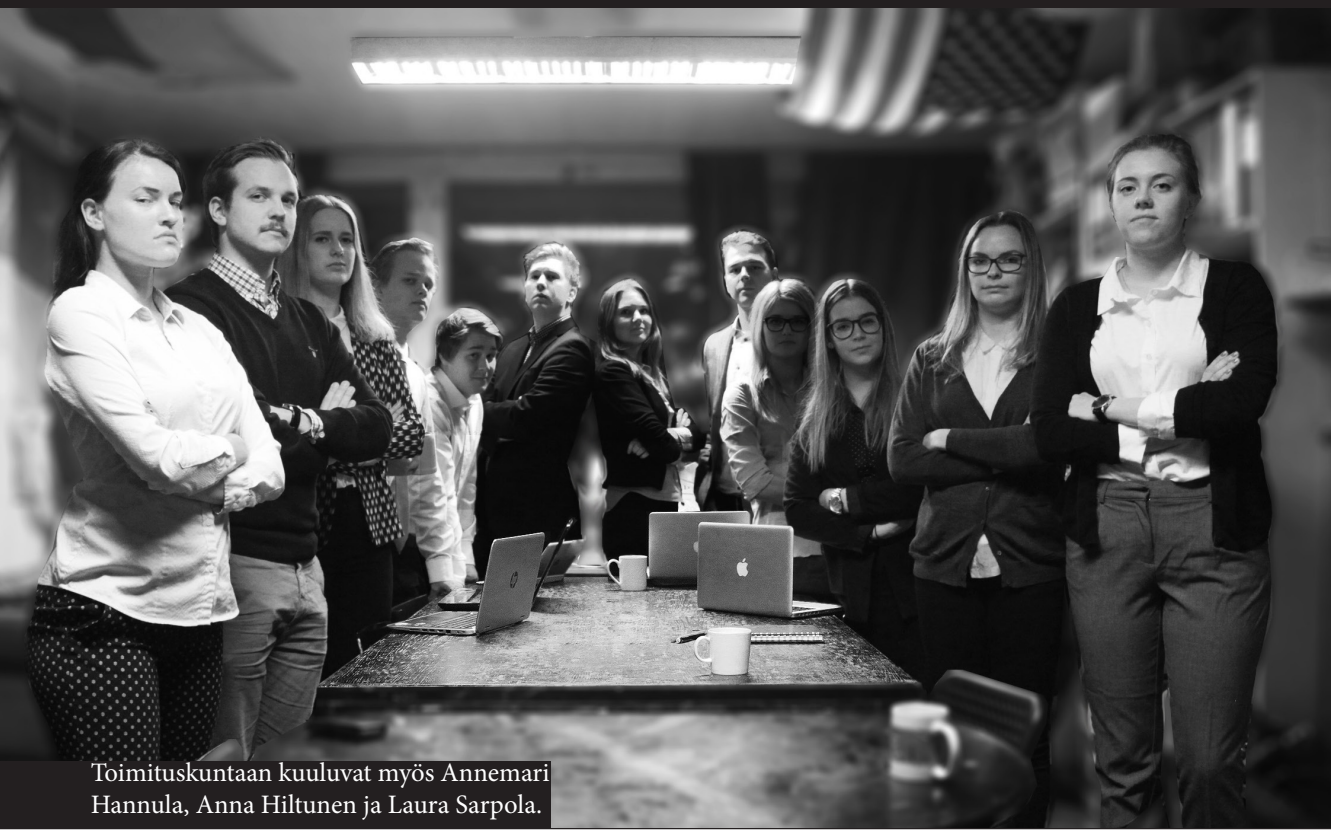
Yliopistovalmennus Oy järjestää
valmennuskursseja jo lähes
20:n vuoden kokemuksella.

Rekrytoimme nyt uusia
toimihenkilöitä kaudelle 2016–2017.
Avoimet toimenkuvat liittyvät mm.
taloushallintoon, organisointiin,
markkinointiin, henkilöstöhallintaan
ja esimiestehtäviin.

Kelpoisuusvaatimuksena edellytämme…
P-klubin jäsenyyttä!

Yliopistovalmennus Oy on P-klubin
omistama yritys, jonka ensisijaisena
tavoitteena on antaa jäsenilleen
mahdollisuus työelämävalmiuksiensa
kartuttamiseen.
Tarjoamme tilaisuuden perehtyä
yritystoimintaan vastuullisissa tehtävissä
voittoa tuottavassa yrityksessä.
Lisätietoja: info@yliopistovalmennus.fi!

Toimituskunta 2016

Toimituskuntaan kuuluvat myös Annemari Hannula, Anna Hiltunen ja Laura Sarpola.

“Eksynyt fuksi asiajournalismin parissa.”
- Erika Takku

“Saatavilla nyt myös Walposta.”
- Paul Hermansson

”Ikävoin Walpoa ja tein comebackin toimituskuntaan – tosin kielipoliisiksi tällä kertaa.”
- Eeva Vasara

“Naljailevan positiivisuuden kautta.”
- Jaakko Brummer

”Ai nyt tämä toimittaminen meni näin vakavaksi?”
- Saku Martikainen

”Vivahteikkaan kuplivat, muttei missään nimessä tanniiniset päätoimittajat”
- Petteri M. & Roosa V.

”Sinipunavihreän mediakentän vasen laituri, toimituskunnan Leo Komarov.”
- Roope Kinisjärvi

“Susirajalta sopeutumaan länsirannikon vehreyteen ja luomaan Walpon tulevaisuutta”
- Iida Hallikainen

”Luovuuden tuskasta kärsivä kuvittaja antaa panoksensa Walpolle öisin kofeiini-huuruissa.”
- Susanna Nurmi

”Säännöllisen epäsäännöllinen walpolainen, jonka urheilutoimittajan ura ei yrityksistä huolimatta lähtenyt lennokkaaseen nousuun.”
- Roosa Hakkarainen

“Vaatimaton unelmani on asiallisen artikkelin kirjoittaminen. Ja et saisin joskus töit.”
- Salla Jantunen

Me tunnemme yhteiskuntaosaajien työelämän.
Jos tarvitset tukea tai neuvoa, me palvelemme.

Liity jäseneksi.
www.yhteiskunta-ala.fi

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut ry

OPISKELIJA-
YSTÄVÄLLINEN

BAR
BRISTOL

HÄMEENKATU 16, TURKU
www.quizon.net

Huippu-
jalkapallon,
HYVÄN musiikin
ja SUURTEN pihvien asialla!

Pikku-Torre

Testaa tietosi tietokilpailuissamme ja
rentoudu klubi-illoissamme viikonloppuisin.
Katso koko ohjelmatarjontamme
verkkosivuiltamme:

www.pikkutorre.fi
YLIOPISTONKATU 30, TURKU

Varsinais-Suomen Perussuomalaiset Nuoret ry

Löydät meidät seuraavista sosiaalisista medioista:
fb.com/vsperusnuoret/
instagram.com/vsperusnuoret
twitter.com/vsperusnuoret
ps-nuoret.fi/varsinais-suomi/

Itsenäisesti ajattelevat

I ♥ KOK

*Yhteiskunta **ei ole** äitisi!*

www.**koktail**.com

www.**akn**.fi

Punnitse
& Säästä

Irto- ja erikoistuotteiden
RUOKAKAUPPA
palvelee kauppakeskus
HANSASSA

Meiltä löydät pähkinät, kuivahedelmät ja -marjat, makeiset, suklaat, kahvit, teet, jauhot ja superfoodit – myös luomuna.

Punnitse & Säästä Turku Hansa keskus
Avoinna arkisin klo 9–20, la klo 10–18 ja su klo 12–18 | Tervetuloa!

Yliopistoon?
Me tiedämme miten.
YLIOPISTOVALMENNUS.FI